

I

(Acte legislative)

DIRECTIVE

DIRECTIVA (UE) 2021/2167 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**din 24 noiembrie 2021****privind administratorii de credite și cumpărătorii de credite și de modificare a Directivelor 2008/48/CE și 2014/17/UE****(Text cu relevanță pentru SEE)**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolele 53 și 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽¹⁾,având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽²⁾,hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) Elaborarea unei strategii cuprinzătoare pentru a aborda problema creditelor neperformante reprezintă o prioritate pentru Uniune. Deși responsabilitatea principală pentru abordarea problemei creditelor neperformante revine în primul rând instituțiilor de credit și statelor membre, reducerea volumelor actuale de credite neperformante, precum și prevenirea acumulării excesive a creditelor neperformante în viitor au, de asemenea, o dimensiune europeană clară. Având în vedere interconectarea sistemelor bancare și financiare din întreaga Uniune, în cadrul căreia instituțiile de credit își desfășoară activitățile în mai multe jurisdicții și state membre, este foarte probabil să se creeze efecte de propagare între statele membre și în Uniune în ansamblu, care să afecteze atât creșterea economică, cât și stabilitatea financiară.
- (2) Un sistem financiar integrat va spori reziliența uniunii economice și monetare la șocuri negative prin facilitarea partajării riscurilor cu sectorul privat la nivel transfrontalier, reducând, în același timp, nevoia de partajare a riscurilor cu sectorul public. Pentru realizarea acestor obiective, Uniunea ar trebui să finalizeze uniunea bancară și să dezvolte în continuare uniunea piețelor de capital. Abordarea volumelor mari de credite neperformante și a posibilei acumulări a acestora în viitor este esențială pentru consolidarea uniunii bancare, deoarece este vitală pentru asigurarea concurenței în sectorul bancar, pentru menținerea stabilității financiare și pentru încurajarea acordării de credite, în vederea creării de locuri de muncă și a generării de creștere economică în Uniune.

⁽¹⁾ JO C 444, 10.12.2018, p. 15.⁽²⁾ JO C 367, 10.10.2018, p. 43.⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 19 octombrie 2021 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 9 noiembrie 2021.

- (3) În concluziile Consiliului din 11 iulie 2017 privind Planul de acțiune pentru abordarea creditelor neperformante în Europa (denumit în continuare „Planul de acțiune”), Consiliul a invitat mai multe instituții să ia măsurile necesare pentru a aborda în continuare numărul mare de credite neperformante din Uniune și a preveni o eventuală acumulare a acestora în viitor. Planul de acțiune stabilește o abordare cuprinzătoare, care se axează pe o combinație de acțiuni de politică complementare din patru domenii: (i) supravegherea și reglementarea bancară; (ii) reformarea cadrelor de restructurare, insolvență și recuperare a datoriilor; (iii) dezvoltarea piețelor secundare ale activelor neperformante; și (iv) promovarea restructurării sistemului bancar. Acțiunile din domeniile respective ar trebui să fie întreprinse la nivel național și la nivelul Uniunii, după caz. Comisia a anunțat o intenție similară în comunicarea sa din 11 octombrie 2017 privind finalizarea uniunii bancare, în care a solicitat un pachet cuprinzător de măsuri menite să abordeze creditele neperformante în Uniune.
- (4) Prezenta directivă, alături de alte măsuri propuse de Comisie, precum și acțiunile întreprinse de Banca Centrală Europeană (BCE) în contextul supravegherii bancare în temeiul mecanismului unic de supraveghere și de autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) (ABE), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁴⁾, vor crea mediul adecvat pentru gestionarea de către instituțiile de credit a problemei creditelor neperformante din bilanțurile lor și vor reduce riscul unei acumulări viitoare a acestor credite.
- (5) În elaborarea unor abordări macroprudențiale menite să prevină apariția riscurilor sistemice asociate creditelor neperformante, Comitetul european pentru risc sistemic, înființat prin Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁵⁾, are obligația de a emite, după caz, avertismente și recomandări macroprudențiale legate de piața secundară pentru credite neperformante.
- (6) Regulamentul (UE) 2019/630 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁶⁾ a introdus noi norme în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁷⁾ care impun instituțiilor de credit obligația de a rezerva resurse suficiente atunci când noi împrumuturi devin neperformante, fapt care ar trebui să creeze stimulente adecvate pentru a aborda problema creditelor neperformante într-un stadiu incipient și ar trebui să prevină acumularea excesivă a acestora. În cazul în care creditele devin neperformante, mecanismele mai eficiente de executare a creditelor garantate ar permite instituțiilor de credit să pună în aplicare o strategie holistică pentru a executa creditele neperformante, sub rezerva unor garanții solide și efective pentru debitori. Cu toate acestea, în cazul în care volumele de credite neperformante devin prea ridicate, instituțiile de credit ar trebui să le poată vinde altor operatori, pe piețe secundare eficiente, competitive și transparente. Autoritățile competente ale instituțiilor de credit îndrumă instituțiile de credit în aceste eforturi, pe baza competențelor lor existente în legătură cu cerințele specifice băncilor - așa-numitul pilon 2 – conferite în temeiul Regulamentului (UE) nr. 575/2013. În cazurile în care creditele neperformante devin o problemă semnificativă și larg răspândită, statele membre pot înființa societăți de administrare a investițiilor la nivel național sau pot adopta alte măsuri alternative în cadrul definit de normele actuale privind ajutoarele de stat și rezoluția bancară.
- (7) Prezenta directivă ar trebui să le permită instituțiilor de credit să gestioneze mai bine creditele care devin neperformante, prin îmbunătățirea condițiilor care se aplică vânzării creditelor către terți. În plus, atunci când instituțiile de credit se confruntă cu un volum mare de credite neperformante și nu au personalul sau cunoștințele de specialitate necesare pentru a administra în mod corespunzător aceste credite, ele ar trebui să poată fie să externalizeze administrarea acestor credite către un administrator de credite specializat, fie să ceseze contractul de credit unui cumpărător de credite care are apetitul de risc și cunoștințele de specialitate necesare pentru a-l gestiona.
- (8) Deși în limbajul comun se utilizează de obicei termenii „împrumuturi” și „bănci” în unele state membre, în continuare sunt utilizați termenii „credit” sau „contracte de credit” și „instituție de credit”. În plus, prezenta directivă acoperă atât drepturile creditorului ce decurg dintr-un contract de credit neperformant, cât și contractul de credit neperformant în sine.

⁽⁴⁾ Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

⁽⁵⁾ Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind supravegherea macroprudențială la nivelul Uniunii Europene a sistemului financiar și de înființare a unui Comitet european pentru risc sistemic (JO L 331, 15.12.2010, p. 1).

⁽⁶⁾ Regulamentul (UE) 2019/630 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2019 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 în ceea ce privește acoperirea minimă a pierderilor pentru expunerile neperformante (JO L 111, 25.4.2019, p. 4).

⁽⁷⁾ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

- (9) Prezenta directivă ar trebui să promoveze dezvoltarea piețelor secundare pentru creditele neperformante în Uniune prin eliminarea obstacolelor și stabilirea unor garanții pentru cesiunea de credite neperformante efectuată de către instituțiile de credit unor cumpărători de credite, protejând în același timp drepturile debitorilor. Orice măsură adoptată ar trebui să armonizeze cerințele de autorizare pentru administratorii de credite. Prin urmare, prezenta directivă ar trebui să stabilească un cadru la nivelul Uniunii atât pentru cumpărătorii, cât și pentru administratorii contractelor de credite neperformante emise de instituțiile de credit, în temeiul căruia administratorii de credite să obțină autorizația și să facă obiectul supravegherii din partea autorităților competente ale statelor membre.
- (10) În prezent, cumpărătorii de credite și administratorii de credite nu pot valorifica avantajele pe care le oferă piața internă din cauza barierelor create de regimurile naționale divergente, în absența unui regim de reglementare și de supraveghere specializat și coerent. În momentul de față, nu există standarde comune ale Uniunii care să reglementeze administratorii de credite. În special, nu au fost stabilite standarde comune pentru reglementarea colectării datoriilor. Statele membre au norme foarte diferite privind modul în care cumpărătorii de credite pot achiziționa contracte de credit de la instituțiile de credit. Cumpărătorii de credite care achiziționează credite emise de instituțiile de credit nu sunt reglementate în unele state membre, iar în altele fac obiectul unor cerințe diverse, care constau uneori în obligația de a obține o autorizație de la o instituție de credit. Diferențele respective între cerințele reglementare au generat obstacole considerabile în calea achiziționării legale de credite la nivel transfrontalier în Uniune, în principal prin majorarea costurilor de asigurare a conformității care apar în momentul achiziționării portofoliilor de credite. Prin urmare, cumpărătorii de credite își desfășoară activitatea într-un număr limitat de state membre, ceea ce a dus la o concurență slabă pe piața internă, deoarece numărul cumpărătorilor de credite interesați rămâne scăzut. Din această cauză, piața secundară pentru creditele neperformante este inefficientă. În plus, piețele pentru creditele neperformante, în principal naționale, tind să aibă un volum mic.
- (11) Participarea limitată a cumpărătorilor de credite a avut ca rezultat o cerere scăzută, o concurență slabă și prețuri mici de cumpărare pentru portofoliile de contracte de credit pe piețele secundare, ceea ce descurajează instituțiile de credit să vândă contractele de credite neperformante. Prin urmare, dezvoltarea de piețe pentru creditele acordate de către instituțiile de credit și vândute cumpărătorilor de credite are o dimensiune clară a Uniunii. Pe de o parte, ar trebui să fie posibil ca instituțiile de credit să vândă contracte de credite neperformante la nivelul întregii Uniuni, pe piețe secundare eficiente, competitive și transparente. Pe de altă parte, pentru finalizarea uniunii bancare și a uniunii piețelor de capital, este necesar să se ia măsuri pentru a preveni acumularea de contracte de credite neperformante în bilanțurile instituțiilor de credit, astfel încât acestea să își poată îndeplini în continuare rolul de finanțare a economiei. Prin urmare, dispozițiile prezentei directive îi vizează pe cumpărătorii de credite care acționează în exercițiul activității lor comerciale, de afaceri sau profesionale atunci când achiziționează un contract de credit numai dacă contractul de credit este un contract de credit neperformant.
- (12) Creditul neperformant acordat inițial de o instituție de credit ar putea să devină performant în procesul de administrare a creditului. În acest caz, administratorii de credite ar trebui să își poată desfășura în continuare activitățile, pe baza autorizării lor ca administratori de credite în conformitate cu prezenta directivă.
- (13) Anumite state membre reglementează activitățile de administrare a creditelor, însă în măsuri diferite. În primul rând, numai unele state membre reglementează activitățile respective, iar cele care fac acest lucru definesc foarte diferit activitățile respective. Costurile mari de asigurare a conformității în materie de reglementare reprezintă un obstacol în calea dezvoltării strategiilor de extindere prin intermediul unor sedii secundare sau prin prestarea de servicii transfrontaliere. În al doilea rând, un număr considerabil de state membre impun obținerea unor autorizații pentru o parte dintre activitățile desfășurate de administratorii de credite. Autorizațiile respective presupun cerințe diferite și nu prevăd posibilitatea extinderii transfrontaliere. Acest fapt reprezintă, la rândul său, un obstacol în calea prestării de servicii transfrontaliere. În fine, în anumite cazuri, legislația prevede obligativitatea stabilirii în țara respectivă, ceea ce împiedică exercitarea libertății de a presta servicii transfrontaliere.
- (14) Deși administratorii de credite își pot oferi serviciile instituțiilor de credit și cumpărătorilor de credite care nu sunt instituții de credit, o piață competitivă și integrată pentru administratorii de credite este legată de dezvoltarea unei piețe competitive și integrate pentru cumpărătorii de credite. Cumpărătorii de credite decid adesea să externalizeze activitățile de administrare a creditelor către alte entități, deoarece nu au capacitatea de a administra ei înșiși creditele și, prin urmare, pot să ezite să cumpere credite de la instituțiile de credit dacă nu pot externaliza anumite servicii.
- (15) Absența presiunii concurențiale pe piața pentru cumpărarea de credite și pentru activitățile de administrare a creditelor conduce la o situație în care firmele care oferă servicii de administrare a creditelor percep comisioane mari cumpărătorilor de credite în schimbul serviciilor prestate și duc la prețuri mici pe piețele secundare ale creditelor. Acest lucru face ca instituțiile de credit să fie mai puțin stimulate să își reducă prin vânzare volumul de credite neperformante.

- (16) Prin urmare, sunt necesare acțiuni la nivelul Uniunii pentru a aborda poziția cumpărătorilor de credite și a administratorilor de credite în ceea ce privește creditele neperformante acordate inițial de instituțiile de credit. Cu toate acestea, prezenta directivă nu aduce atingere normelor Uniunii și dreptului intern care reglementează acordarea creditelor, inclusiv în cazurile în care se poate considera că administratorii de credite desfășoară activități de intermediere de credite. De asemenea, prezenta directivă nu aduce atingere normelor naționale care îi impun cumpărătorului de credite sau administratorului de credite cerințe suplimentare pentru renegocierea termenelor și condițiilor prevăzute de un contract de credit.
- (17) Statele membre sunt libere să reglementeze activitățile de administrare a creditelor care nu intră în domeniul de aplicare al prezentei directive, cum ar fi serviciile oferite pentru contractele de credit emise de instituții non-bancare sau activitățile de administrare a creditelor desfășurate de persoane fizice, inclusiv prin impunerea unor cerințe echivalente cu cele prevăzute de prezenta directivă. Cu toate acestea, entitățile și persoanele fizice respective nu ar beneficia de posibilitatea de a presta astfel de servicii în alte state membre.
- (18) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere restricțiilor prevăzute în dreptul intern referitoare la cesiunea drepturilor creditorului ce decurg dintr-un contract de credit neperformant sau cesiunea contractului de credit neperformant în sine care nu este reziliat în conformitate cu dispozițiile dreptului civil intern, ceea ce are drept consecință că toate sumele plătibile în temeiul contractului de credit devin exigibile imediat, atunci când acest lucru este necesar pentru cesiunea către o entitate din afara sistemului bancar. Astfel, vor exista state membre în care, ținând seama de dispozițiile naționale, va rămâne limitată achiziționarea de contracte de credite neperformante care nu sunt restante sau a căror scadență nu a depășit 90 de zile sau care nu sunt reziliate în conformitate cu dreptul civil intern de către creditorii care nu fac obiectul reglementării. Este posibil ca statele membre să reglementeze cesiunea contractelor de credite performante, inclusiv prin impunerea unor cerințe echivalente cu cele prevăzute de prezenta directivă.
- (19) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere dreptului Uniunii referitor la cooperarea judiciară în materie civilă, în special dispozițiilor privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale și dispozițiilor privind competența judiciară, inclusiv aplicării respectivelor acte și dispoziții în cazuri individuale în conformitate cu Regulamentele (CE) nr. 593/2008 ⁽⁸⁾ și (UE) nr. 1215/2012 ⁽⁹⁾ ale Parlamentului European și ale Consiliului. Creditorii și persoanele care îi reprezintă au obligația de a respecta dreptul Uniunii în interacțiunile lor cu consumatorii, iar autoritățile naționale au sarcina de a asigura protecția drepturilor consumatorilor.
- (20) Administratorii de credite și cumpărătorii de credite ar trebui să acționeze întotdeauna cu bună-credință, să trateze în mod echitabil debitorii și să le respecte dreptul la viață privată. Aceștia nu ar trebui să hărțuiască debitorii și nici să le ofere informații înșelătoare. Înainte de prima colectare a datoriilor și ori de câte ori debitorii solicită acest lucru, aceștia ar trebui să furnizeze debitorilor informații privind, printre altele, cesiunea care a avut loc, identitatea și datele de contact ale cumpărătorului de credite și ale administratorului de credite, în cazul în care acesta este desemnat, precum și informații privind sumele datorate de debitor și o declarație conform căreia continuă să se aplice toate dispozițiile relevante din dreptul Uniunii și din dreptul intern.
- (21) În plus, prezenta directivă nu restrânge domeniul de aplicare al normelor Uniunii în materie de protecție a consumatorilor și, în măsura în care cumpărătorii de credite se califică drept creditori în temeiul Directivelor 2008/48/CE ⁽¹⁰⁾ și 2014/17/UE ⁽¹¹⁾ ale Parlamentului European și ale Consiliului, aceștia ar trebui să facă obiectul obligațiilor specifice prevăzute la articolul 20 din Directiva 2008/48/CE, respectiv la articolul 35 din Directiva 2014/17/UE. În plus, prezenta directivă nu aduce atingere protecției consumatorilor garantate de Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹²⁾, care interzice practicile comerciale neloiale, inclusiv cele

⁽⁸⁾ Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I) (JO L 177, 4.7.2008, p. 6).

⁽⁹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO L 351, 20.12.2012, p. 1).

⁽¹⁰⁾ Directiva 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE a Consiliului (JO L 133, 22.5.2008, p. 66).

⁽¹¹⁾ Directiva 2014/17/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 februarie 2014 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile rezidențiale și de modificare a Directivelor 2008/48/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO L 60, 28.2.2014, p. 34).

⁽¹²⁾ Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului („Directiva privind practicile comerciale neloiale”) (JO L 149, 11.6.2005, p. 22).

din cursul executării unui contract prin care consumatorul este indus în eroare în ceea ce privește drepturile sau obligațiile sale, ori este supus hărțuirii, constrângerii sau abuzului de influență, inclusiv în ceea ce privește momentul, locația, natura sau persistența acțiunilor de executare, prin utilizarea unui limbaj sau a unui comportament amenințător ori abuziv, sau prin amenințări cu măsuri care nu pot fi luate în mod legal.

- (22) Articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene garantează dreptul la un proces echitabil și public în fața unei instanțe judecătorești independente și imparțiale, precum și posibilitatea de a fi consiliat, apărut și reprezentat de un avocat. Acest lucru poate fi deosebit de relevant pentru înțelegerea deplină și completă a tuturor aspectelor și argumentelor juridice abordate și pentru asigurarea unei pregătiri cuprinzătoare a reprezentării în instanță pentru cauza în litigiu. Debitorii care nu dispun de resurse suficiente ar trebui să poată recurge la asistență judiciară, atunci când acest lucru este necesar pentru a asigura accesul efectiv la justiție și în condițiile prevăzute de dreptul intern aplicabil.
- (23) Instituțiile de credit din Uniune desfășoară activități de administrare a creditelor în cadrul activităților lor normale. Acestea au aceleași obligații în ceea ce privește contractele de credit pe care le-au emis ele însele și cele pe care le-au cumpărat de la o altă instituție de credit. Întrucât acestea sunt deja reglementate și supravegheate, aplicarea prezentei directive activităților de administrare sau de cumpărare de credite desfășurate de acestea ar însemna dublarea inutilă a costurilor de autorizare și de asigurare a conformității și, prin urmare, acestea nu intră în sfera prezentei directive. De asemenea, externalizarea de către instituțiile de credit a activităților de administrare a creditelor, atât în ceea ce privește contractele de credite performante, cât și cele neperformante, către administratori de credite sau alte părți terțe nu intră în domeniul de aplicare al prezentei directive, deoarece instituțiile de credit trebuie oricum să respecte normele de externalizare aplicabile. În plus, creditorii care sunt instituții non-bancare, dar care sunt totuși supravegheați de o autoritate competentă a unui stat membru în conformitate cu Directiva 2008/48/CE sau cu Directiva 2014/17/UE și desfășoară activități de administrare a creditelor pentru credite acordate consumatorilor în cadrul activității lor obișnuite, nu fac obiectul prezentei directive atunci când desfășoară activități de administrare a creditelor în statul membru respectiv. De asemenea, administratorii fondurilor de investiții alternative, societățile de administrare și societățile de investiții (cu condiția ca societatea de investiții să nu fi desemnat o societate de administrare) autorizate sau înregistrate în temeiul Directivei 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹³⁾ sau al Directivei 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁴⁾ nu ar trebui să intre în domeniul de aplicare al prezentei directive. În cele din urmă, există unele profesii care desfășoară activități auxiliare similare activităților de administrare a creditelor în cadrul profesiei, și anume notari publici, avocați și executori judecătorești care își desfășoară activitățile profesionale în temeiul dreptului intern și care pun în aplicare măsuri obligatorii și, prin urmare, statele membre ar trebui să poată excepta aceste profesii de la aplicarea prezentei directive.
- (24) Pentru a permite cumpărătorilor de credite și administratorilor de credite existenți să se adapteze la cerințele dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive și, în special, pentru a permite administratorilor de credite să obțină autorizare, prezenta directivă le permite entităților care desfășoară în prezent activități de administrare a creditelor în temeiul dreptului intern să facă acest lucru în continuare în statul lor membru de origine timp de șase luni după expirarea termenului de transpunere a prezentei directive. După expirarea respectivei perioade de șase luni, numai administratorii de credite autorizați în temeiul dispozițiilor de drept intern care transpun prezenta directive ar trebui să aibă dreptul să opereze pe piață.
- (25) Statele membre care au introdus deja norme echivalente sau mai stricte decât cele stabilite în prezenta directivă pentru activitățile de administrare a creditelor ar trebui să poată recunoaște în dispozițiile de drept intern care transpun prezenta directivă posibilitatea ca entitățile existente care desfășoară activități de administrare a creditelor să fie recunoscute automat ca administratori de credite autorizați.
- (26) Autorizarea unui administrator de credite să desfășoare activități de administrare a creditelor în întreaga Uniune ar trebui să respecte un set uniform și armonizat de condiții, pe care autoritățile competente ar trebui să îl aplice în mod proporțional.

⁽¹³⁾ Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 302, 17.11.2009, p. 32).

⁽¹⁴⁾ Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind administratorii fondurilor de investiții alternative și de modificare a Directivei 2003/41/CE și 2009/65/CE și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 1095/2010 (JO L 174, 1.7.2011, p. 1).

- (27) Pentru a evita o reducere a protecției debitorului și pentru a promova încrederea, condițiile de acordare și actualizare a unei autorizații în calitate de administrator de credite ar trebui să asigure faptul că administratorii de credite, persoanele care posedă o deținere calificată în cadrul administratorului de credite și membrii organului de conducere sau administrativ al acestuia nu au înscris în cazierul judiciar infracțiuni relevante legate, printre altele, de infracțiuni contra patrimoniului, infracțiuni privind activități financiare, spălarea banilor, fraudă sau infracțiuni împotriva integrității fizice și nu fac obiectul unei proceduri de insolvență și nici nu au fost declarați anterior în stare de faliment, cu excepția cazului în care au fost reabilitați în conformitate cu dreptul intern. Respectarea cerinței ca membrii organului de conducere sau ai organului administrativ al administratorilor de credite să fi fost transparenți, deschiși și cooperanți în interacțiunile lor anterioare în context profesional cu autoritățile de supraveghere și de reglementare ar trebui evaluată pe baza informațiilor aflate la dispoziția autorității competente sau de care aceasta are cunoștință la momentul acordării autorizației. În cazul în care nu sunt disponibile informații, sau în cazul în care autoritatea nu are cunoștință de nicio informație sau dacă nu există o interacțiune anterioară cu autoritățile de supraveghere și de reglementare la momentul respectiv, cerința este considerată îndeplinită.
- (28) Statele membre ar trebui să se asigure că, în ansamblu, conducerea unui administrator de credite dispune de cunoștințe și experiență adecvate pentru a-și desfășura activitatea cu competență și responsabilitate, în funcție de activitatea ce trebuie desfășurată. Este de competența fiecărui stat membru să stipuleze cerințele legate de buna reputație, cunoștințe și experiență adecvate, dar cerințele respective nu ar trebui să frâneze libera circulație a administratorilor de credite autorizați în Uniune. În acest scop, ABE ar trebui să elaboreze orientări pentru a reduce riscul unor interpretări divergente ale cerințelor privind cunoștințe și experiență adecvate. De asemenea, pentru a asigura respectarea normelor privind protecția debitorului și a celor privind protecția datelor cu caracter personal, ar trebui să se instituie cadre adecvate de guvernare și mecanisme de control intern, precum și proceduri corespunzătoare de înregistrare și soluționare a plângerilor, care să fie supravegheate. În plus, administratorii de credite ar trebui să aibă instituite proceduri adecvate de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului în cazul în care dispozițiile naționale de transpunere a Directivei (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹³⁾ îi desemnează pe administratorii de credite ca fiind entități obligate în scopul prevenirii și combaterii spălării banilor și a finanțării terorismului. În plus, administratorii de credite ar trebui să aibă obligația de a acționa în mod echitabil și de a ține seama în mod corespunzător de situația financiară a debitorilor. În cazul în care la nivel național sunt disponibile servicii de consiliere în materie de îndatorare care facilitează rambursarea datoriei, administratorii de credite ar trebui să ia în considerare orientarea debitorilor către astfel de servicii.
- (29) Statele membre ar trebui să stabilească, în dreptul lor intern de transpunere a prezentei directive, dacă administratorii de credite de pe teritoriul lor sunt autorizați sau nu să primească și să dețină fonduri de la debitori atunci când desfășoară activități de administrare a creditelor. În cazurile în care primirea și deținerea de fonduri de la debitori sunt permise într-un stat membru, iar administratorii de credite intenționează să facă acest lucru ca parte a modelului lor de afaceri, administratorilor de credite respectivi ar trebui să li se aplice cerințe suplimentare pentru a face față riscurilor care ar putea apărea în caz de insolvență, și anume segregarea conturilor și a fondurilor, precum și în cazurile de remitere de datorie a debitorului. În cazul în care statul membru de origine al administratorului de credite interzice administratorilor de credite să primească și să dețină fonduri de la debitori, administratorul de credite nu poate face acest lucru nici în statul său membru de origine, nici în orice stat membru gazdă, chiar dacă un stat membru gazdă permite primirea și deținerea de fonduri, tocmai pentru că administratorul de credite nu a fost autorizat în acest scop de statul său membru de origine. În schimb, în cazul în care un stat membru de origine permite administratorilor de credite să primească și să dețină fonduri de la debitori și include în dreptul său intern cerințele relevante, un administrator de credite ar trebui să poată primi și deține fonduri de la debitori în statul său membru de origine, precum și în orice stat membru gazdă care permite, de asemenea, primirea și deținerea de fonduri de la debitori.
- (30) Pentru a evita procedurile îndelungate și incertitudinea, este necesar să se instituie cerințe privind informațiile pe care solicitanții autorizației de administrator de credite trebuie să le prezinte, precum și termene rezonabile pentru emiterea unei autorizații și condițiile de retragere a autorizației. În cazul în care autoritățile competente retrag autorizația unui administrator de credite care desfășoară activități de administrare a creditelor în alte state membre, autoritățile competente ale statului membru gazdă și, de asemenea, ale statului membru în care a fost acordat creditul, atunci când acesta este diferit de statul membru gazdă și de statul membru de origine, ar trebui să fie informate în acest sens. De asemenea, în statul membru de origine și în statul membru gazdă ar trebui instituit un registru public sau o listă actualizată, pusă la dispoziția publicului pe site-ul autorităților competente, care să asigure transparența în ceea ce privește numărul și identitatea administratorilor de credite autorizați.

⁽¹³⁾ Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).

- (31) Relația contractuală dintre administratorul de credite și cumpărătorul de credite și obligațiile administratorului de credite față de cumpărătorul de credite nu ar trebui să se modifice prin externalizarea activităților de administrare a creditelor către furnizori de servicii de administrare a creditelor. Administratorii de credite ar trebui să aibă responsabilitatea de a se asigura că externalizarea activităților de administrare a creditului către furnizorii de servicii de administrare a creditelor nu generează riscuri operaționale nejustificate și nu duce la nerespectarea de către furnizorul de servicii de administrare a creditelor a cerințelor juridice din dreptul Uniunii sau din dreptul intern sau la restrângerea capacității entității de supraveghere în scopuri de reglementare să își îndeplinească misiunea și să protejeze drepturile debitorului.
- (32) Atunci când un cumpărător de credite încredințează unui administrator de credite gestionarea și executarea unui contract de credit, cumpărătorul de credite își delegă administratorului de credite drepturile și obligațiile, precum și contactul direct cu debitorul, deși rămâne în ultima instanță responsabil. În consecință, relația dintre cumpărătorul de credite și administratorul de credite ar trebui să fie clar stabilită într-un contract scris de administrare a creditelor și ar trebui ca autoritățile competente să poată verifica modul în care este definită o astfel de relație. În plus, administratorii de credite ar trebui să acționeze în mod echitabil și să țină seama în mod corespunzător de situația financiară a debitorilor. În măsura în care un cumpărător de credite nu se ocupă el însuși de administrarea contractelor de credit achiziționate, statele membre ar trebui să poată impune obligația ca administratorul de credite și cumpărătorul de credite să stipuleze, în contractul de administrare a creditelor, că administratorul de credite trebuie să notifice cumpărătorul de credite înainte de a externaliza activitățile de administrare a creditelor.
- (33) Pentru a asigura dreptul administratorilor de credite de a desfășura activități transfrontaliere și pentru a asigura supravegherea acestora, prezenta directivă instituie o procedură pentru exercitarea dreptului unui administrator de credite autorizat de a desfășura activități transfrontaliere. Comunicarea dintre autoritățile competente ale statului membru de origine și ale statului membru gazdă, precum și comunicarea cu administratorii de credite ar trebui să aibă loc în termene rezonabile. Autoritățile competente din statul membru în care a fost acordat creditul ar trebui să primească, de asemenea, informații privind activitățile transfrontaliere de la autoritățile competente ale statului membru de origine.
- (34) Un administrator de credite care desfășoară activități într-un stat membru gazdă ar trebui să fie supus restricțiilor și cerințelor prevăzute în dreptul intern al statului membru gazdă respectiv în conformitate cu prezenta directivă, inclusiv, după caz, interdicției de a primi și a deține fonduri de la debitori, care nu sunt legate de alte cerințe de autorizare ale administratorilor de credite. În cazul în care, în temeiul dispozițiilor naționale ale unui stat membru gazdă de transpunere a prezentei directive, sunt impuse cerințe suplimentare de autorizare ca administrator de credite, astfel de cerințe suplimentare nu ar trebui să se aplice administratorilor de credite care desfășoară activități transfrontaliere de administrare a creditelor în statul membru gazdă respectiv.
- (35) Pentru a asigura o supraveghere eficace și eficientă a administratorilor transfrontalieri de credite, ar trebui creat un cadru specific destinat cooperării între autoritățile competente ale statului membru de origine și cele ale statului membru gazdă și, după caz, autoritățile competente ale statului membru în care a fost acordat creditul. Acest cadru ar trebui să permită schimbul de informații, păstrând totodată confidențialitatea acestora, secretul profesional, protecția drepturilor individuale și comerciale, realizarea de inspecții *in situ* și *ex situ*, furnizarea de asistență și comunicarea rezultatelor controalelor și ale inspecțiilor, precum și a tuturor măsurilor adoptate.
- (36) O condiție prealabilă importantă pentru preluarea rolului de către cumpărătorii de credite și administratorii de credite ar trebui să fie ca aceștia să aibă posibilitatea de a avea acces la toate informațiile relevante, iar statele membre ar trebui să se asigure că acest lucru este posibil, respectând în același timp normele Uniunii și normele naționale de protecție a datelor. În acest context, este esențial ca instituțiile de credit să furnizeze informații detaliate potențialilor cumpărători de credite pentru a le permite să efectueze propria evaluare a valorii drepturilor creditorului ce decurg dintr-un contract de credit neperformant sau a contractului de credit neperformant în sine. Instituțiile de credit ar trebui să furnizeze informațiile respective o singură dată în cursul procesului, fie în etapa inițială, fie în etapele ulterioare, dar în orice caz înainte de încheierea contractului de cesiune. Această obligație de informare este necesară și justificată pentru ca potențialii cumpărători de credite să poată face alegeri în cunoștință de cauză înainte de a încheia o tranzacție și, prin urmare, este legitim ca instituțiile de credit să partajeze datele cu caracter personal ale debitorilor cu potențialii cumpărători de credite. Aceste informații ar trebui să se limiteze strict la ceea ce este necesar pentru a permite potențialilor cumpărători de credite să evalueze valoarea drepturilor creditorului ce decurg dintr-un contract de credit neperformant sau valoarea contractului de credit neperformant în sine, precum și probabilitatea recuperării valorii contractului respectiv. Statele membre ar trebui să se asigure că furnizarea de informații potențialilor cumpărători de credite și utilizarea ulterioară a acestora respectă cadrul relevant al Uniunii privind protecția datelor.

- (37) În cazul în care o instituție de credit cesionează contracte de credite neperformante, aceasta ar trebui să fie obligată să își informeze autoritatea competentă și autoritățile competente ale statului membru gazdă, semestrial, cel puțin privind soldul total al portofoliilor de credite cesionate, precum și numărul și dimensiunea creditelor incluse și dacă cesiunea include contracte de credit încheiate cu consumatorii. Pentru fiecare portofoliu de credite cesionat în cadrul unei singure tranzacții, informațiile furnizate ar trebui să includă identificatorul entității juridice (LEI) al cumpărătorului de credite sau, după caz, al reprezentantului acestuia sau, în cazul în care acesta nu este disponibil, identitatea și adresa cumpărătorului de credite și, după caz, ale reprezentantului acestuia în Uniune. Ori de câte ori consideră necesar, autoritățile competente ar trebui să poată solicita ca informațiile să fie furnizate trimestrial, inclusiv din cauza unui număr mare de tranzacții din timpul unei perioade de criză. Autoritățile competente ale statului membru gazdă ar trebui să fie obligate să transmită informațiile respective autorităților care au competența de a supraveghea cumpărătorul de credite. Astfel de cerințe în materie de transparență permit o monitorizare armonizată și eficientă a cesiunii contractelor de credit în cadrul Uniunii. Pentru a respecta principiul proporționalității și pentru a evita dublarea eforturilor, autoritățile competente ar trebui să se folosească de informațiile de care dispun deja prin alte mijloace, în special în legătură cu instituțiile de credit. Statele membre ar trebui să se asigure că obligația de informare a autorităților competente cu privire la un portofoliu de credite cesionat unui cumpărător de credite rămân în sarcina administratorului de credite.
- (38) Planul de acțiune a recunoscut că infrastructura de date a instituțiilor de credit ar fi consolidată dacă ar exista date uniforme și standardizate pentru contractele de credite neperformante. ABE a elaborat modele de date care furnizează informații privind expunerile la riscul de credit din portofoliul bancar și permit potențialilor cumpărători să evalueze valoarea contractelor de credit și să își îndeplinească obligația de diligență. Pe de o parte, aplicarea unor astfel de modele de date în cazul contractelor de credit ar reduce asimetriile informaționale dintre potențialii cumpărători și vânzători ai contractelor de credit și ar contribui astfel la dezvoltarea unei piețe secundare funcționale în Uniune. Pe de altă parte, dacă astfel de modele de date sunt excesiv de detaliate, ele pot genera o sarcină excesivă pentru instituțiile de credit, fără niciun câștig semnificativ din punctul de vedere al informațiilor. Prin urmare, ABE ar trebui să efectueze o revizuire a modelelor de date, pentru a le dezvolta și transforma în standarde tehnice de punere în aplicare pentru instituțiile de credit. Instituțiile de credit ar trebui să aibă obligația de a utiliza modelele de date pentru cesiunile de contracte de credite neperformante, inclusiv cesiunile către alte instituții de credit. Obligația respectivă ar trebui să se aplice numai cesiunilor de contracte de credite neperformante și nu include tranzacțiile complexe în care contractele de credite neperformante sunt incluse ca parte a unei astfel de tranzacții, inclusiv vânzările de sucursale, vânzările de linii de activitate sau vânzările de portofolii ale clienților care nu se limitează la contractele de credite neperformante și cesiunile efectuate în cadrul unei operațiuni de restructurare în curs a instituției de credit vânzătoare în cadrul procedurilor de insolvență, rezoluție sau lichidare. Pentru a respecta principiul proporționalității, respectivele cerințe de informare ar trebui să se aplice instituțiilor de credit în mod proporțional, ținând seama de natura și dimensiunea creditelor. În același timp, amplexarea obligației instituțiilor de credit de a respecta modelele de date ar trebui să țină seama de data încheierii contractelor de credite neperformante. Alți vânzători de contracte de credit ar trebui să poată utiliza standardele respective pentru a facilita evaluarea contractelor de credit destinate vânzării. În plus, în cazul operațiunilor de securitizare, atunci când sunt prevăzute modele obligatorii de transparență, ar trebui evitată orice raportare dublă ca urmare a prezentei directive.
- (39) Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte standarde tehnice de punere în aplicare, elaborate de ABE, pentru a specifica modelele care trebuie utilizate de instituțiile de credit pentru furnizarea informațiilor solicitate în temeiul prezentei directive. Comisia ar trebui să adopte respectivele standarde tehnice de punere în aplicare prin intermediul unor acte de punere în aplicare, în temeiul articolului 291 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.
- (40) Deoarece cumpărătorii de credite nu creează noi credite, ci cumpără, potrivit dispozițiilor directivei, pe propriul risc, doar contracte de credite neperformante existente, aceștia nu generează preocupări de natură prudentială, iar contribuția lor potențială la riscul sistemic este neglijabilă. Prin urmare, nu se justifică ca cumpărătorilor de credite să li se impună obligația de a solicita o autorizație, însă este important ca normele Uniunii și normele naționale privind protecția consumatorilor să se aplice în continuare și ca drepturile debitorilor să continue să fie cele care decurg din contractul de credit inițial.
- (41) Cumpărătorii de credite din țările terțe ar putea crea dificultăți debitorilor din Uniune pentru a-și exercita drepturile prevăzute de dreptul Uniunii și autoritățile naționale pot avea dificultăți în supravegherea executării contractelor de credite neperformante. Instituțiile de credit ar putea fi, de asemenea, descurajate să cesioneze astfel de contracte de credite neperformante cumpărătorilor de credite din țările terțe din cauza riscului reputațional implicat. În măsura în care reprezentantul unui cumpărător dintr-o țară terță de credite acordate persoanelor fizice, inclusiv

consumatorilor și lucrătorilor independenți, sau de credite acordate microîntreprinderilor și întreprinderilor mici și mijlocii (IMM-uri) nu este o instituție de credit, sau o instituție non-bancară supravegheată de o autoritate competentă a unui stat membru în conformitate cu Directiva 2008/48/CE sau cu Directiva 2014/17/UE sau un administrator de credite autorizat în Uniune, reprezentantul respectiv ar trebui să desemneze o astfel de entitate pentru a se asigura că aceleași standarde privind drepturile debitorilor sunt menținute după cesiunea contractului de credit neperformant.

- (42) În plus, pentru a se asigura mai bine că aceleași standarde privind drepturile consumatorilor sunt menținute după cesiunea unui contract de credit neperformant, un cumpărător de credite al cărui domiciliu sau sediu social se află în Uniune ori, în cazul în care, în temeiul dreptului său intern, acesta nu are sediu social, al cărui sediu central se află în Uniune ar trebui, de asemenea, să aibă obligația de a desemna o instituție de credit sau o instituție non-bancară supravegheată de o autoritate competentă a unui stat membru în conformitate cu Directiva 2008/48/CE sau cu Directiva 2014/17/UE sau un administrator de credite pentru a desfășura activități de administrare a creditelor în ceea ce privește contractele de credite neperformante încheiate cu consumatorii.
- (43) Statele membre gazdă ar trebui să poată extinde obligația de a numi un administrator de credite în legătură cu alte contracte de credit. În cazurile în care cesiunea unui portofoliu de credite include atât contracte de credit cu consumatori, alte persoane fizice sau IMM-uri pentru care este necesară desemnarea unei instituții de credit sau a unei instituții non-bancare supravegheate de o autoritate competentă a unui stat membru în conformitate cu Directiva 2008/48/CE sau cu Directiva 2014/17/UE sau a unui administrator de credite, cât și alte contracte de credit pentru care nu este necesară o astfel de desemnare, cumpărătorul de credite sau, după caz, reprezentantul acestuia ar trebui să respecte obligația de desemnare în ceea ce privește contractele de credit cu consumatorii, cu alte persoane fizice sau cu IMM-uri. Administratorul de credite și cumpărătorul de credite ar trebui să respecte dreptul Uniunii și dreptul intern aplicabil, iar autoritățile naționale din fiecare stat membru ar trebui să dispună de competențele necesare pentru supravegherea efectivă a activității acestora.
- (44) În cazul în care un cumpărător de credite sau reprezentantul acestuia desemnat în conformitate cu prezenta directivă are obligația de a numi un administrator de credite, o instituție de credit sau o instituție non-bancară supravegheată de o autoritate competentă a unui stat membru în conformitate cu Directiva 2008/48/CE sau cu Directiva 2014/17/UE și optează să gestioneze și să execute el însuși drepturile și obligațiile legate de drepturile creditorului ce decurg dintr-un contract de credit neperformant sau contractul de credit neperformant în sine, cumpărătorul de credite sau reprezentantul acestuia desemnat în conformitate cu prezenta directivă este considerat administrator de credite și, prin urmare, ar trebui să fie autorizat în temeiul prezentei directive.
- (45) Cumpărătorii de credite care utilizează serviciile administratorilor de credite, ale instituțiilor de credit sau ale instituțiilor non-bancare supravegheate de o autoritate competentă a unui stat membru în conformitate cu Directiva 2008/48/CE sau cu Directiva 2014/17/UE ar trebui să informeze în acest sens autoritățile competente din statul lor membru de origine pentru a permite autorităților competente relevante să își exercite competențele de supraveghere în ceea ce privește comportamentul față de debitor al administratorului de credite, al instituției de credit sau al instituției non-bancare supravegheate de o autoritate competentă a unui stat membru în conformitate cu Directiva 2008/48/CE sau cu Directiva 2014/17/UE. Cumpărătorii de credite ar trebui, de asemenea, să informeze în timp util autoritățile competente responsabile cu supravegherea lor dacă angajează un alt administrator de credite, o altă instituție de credit sau o altă instituție non-bancară supravegheată de o autoritate competentă a unui stat membru în conformitate cu Directiva 2008/48/CE sau cu Directiva 2014/17/UE.
- (46) Cumpărătorii de credite care execută direct contractul de credit cumpărat ar trebui să facă acest lucru în conformitate cu legea aplicabilă contractului de credit, inclusiv cu normele privind protecția consumatorilor aplicabile debitorului. Normele naționale privind, în special, executarea contractelor, protecția consumatorilor și dreptul penal continuă să se aplice, iar autoritățile competente ar trebui să se asigure că respectivi cumpărători de credite respectă astfel de norme pe teritoriul statelor membre.
- (47) Pentru a facilita asigurarea respectării obligațiilor prevăzute de directivă, în cazul unui cumpărător de credite al cărui domiciliu sau sediu social nu se află în Uniune ori, în cazul în care, în temeiul dreptului său intern, acesta nu are sediu social, al cărui sediu central nu se află în Uniune, dispozițiile de drept intern care transpun prezenta directivă ar trebui să prevadă că, la încheierea cesiunii unui contract de credit, cumpărătorul de credite dintr-o țară terță trebuie să desemneze un reprezentant al cărui domiciliu sau sediu social se află în Uniune ori, în cazul în care, în

temeiul dreptului său intern, acesta nu are sediu social, al cărui sediu central se află în Uniune, mandatat să fie contactat de autoritățile competente, în plus față de cumpărătorul de credite sau în locul acestuia. Reprezentantul respectiv este răspunzător pentru obligațiile ce revin cumpărătorilor de credite în temeiul prezentei directive, fără a aduce atingere obligațiilor ce revin administratorilor de credite. Cumpărătorii de credite care cesionează contracte de credite neperformante ar trebui să informeze autoritatea competentă a statului membru de origine, de două ori pe an și la nivel agregat, cel puțin cu privire la soldul total al portofoliilor de credite cesionate, precum și cu privire la numărul și dimensiunea creditelor incluse și dacă cesiunea include contracte de credit încheiate cu consumatorii. Pentru fiecare portofoliu cesionat într-o singură tranzacție, informațiile furnizate ar trebui să includă identificatorul entității juridice (LEI) a cumpărătorului de credite sau, după caz, a reprezentantului acestuia în Uniune sau, atunci când nu este disponibil, identitatea și adresa cumpărătorului de credite și, după caz, ale reprezentantului acestuia în Uniune. Ori de câte ori consideră necesar, autoritățile competente ar trebui să poată solicita ca informațiile să fie furnizate trimestrial, inclusiv din cauza unui număr mare de tranzacții din timpul unei perioade de criză.

- (48) În prezent, în statele membre, autorități diferite sunt responsabile cu autorizarea și supravegherea administratorilor și a cumpărătorilor de credite și, prin urmare, este esențial ca statele membre să clarifice rolul acestor autorități și să le alocă competențele adecvate, în special având în vedere că acestea ar putea fi nevoite să supravegheze entități care prestează servicii în alte state membre. Pentru a asigura supravegherea eficientă și proporțională în întreaga Uniune, statele membre ar trebui să acorde autorităților competente competențele necesare pentru a-și îndeplini sarcinile în temeiul prezentei directive, inclusiv competența de a obține informațiile necesare, de a investiga eventualele încălcări ale prezentei directive, de a soluționa plângerile debitorilor și de a impune sancțiuni administrative și măsuri de remediere, inclusiv de a retrage autorizațiile. În cazul aplicării unor astfel de sancțiuni administrative și măsuri de remediere, statele membre ar trebui să se asigure că autoritățile competente le aplică în mod proporțional și își motivează deciziile și, în plus, deciziile respective ar trebui să facă obiectul controlului jurisdicțional, inclusiv în cazurile în care autoritățile competente nu acționează în termenele prevăzute.
- (49) Dispozițiile privind încălcările prezentei directive nu aduc atingere dreptului unui stat membru de a interveni în cazurile de încălcare a dreptului intern, de exemplu cele legate de protecția consumatorilor, drepturile debitorului sau activitățile infracționale. În astfel de cazuri, competența de a decide dacă s-a produs o încălcare a dreptului intern le revine autorităților competente ale statului membru gazdă și din statul membru în care a fost acordat creditul, ale căror competențe nu sunt deci limitate de prezenta directivă.
- (50) Întrucât performanța piețelor secundare pentru credite va depinde în mare măsură de buna reputație a entităților implicate, administratorii de credite ar trebui să instituie un mecanism eficient prin care să trateze plângerile debitorilor. Statele membre ar trebui să se asigure că autoritățile competente pentru supravegherea cumpărătorilor de credite și a administratorilor de credite dispun de proceduri eficiente și accesibile pentru a soluționa plângerile debitorilor.
- (51) Atât Regulamentul (UE) 2016/679 ⁽¹⁶⁾, cât și Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁷⁾ se aplică prelucrării datelor cu caracter personal în sensul prezentei directive. În special, în cazul în care datele cu caracter personal sunt prelucrate în sensul prezentei directive, ar trebui să se precizeze obiectivul exact, să se menționeze temeiul juridic relevant și ar trebui să se respecte cerințele de securitate relevante prevăzute în Regulamentul (UE) 2016/679, precum și principiile necesității, proporționalității, limitării scopului și perioadei transparente și proporționale de păstrare a datelor. În acest scop, este preferabil un cod de conduită la nivel de sector, în conformitate cu articolul 40 din Regulamentul (UE) 2016/679. De asemenea, protecția datelor cu caracter personal începând cu momentul conceperii și protecția implicită a datelor ar trebui să fie incluse în toate sistemele de prelucrare a datelor elaborate și utilizate în cadrul prezentei directive. De asemenea, cooperarea administrativă și asistența reciprocă între autoritățile competente ale statelor membre ar trebui să fie compatibile cu normele privind protecția datelor cu caracter personal prevăzute în Regulamentul (UE) 2016/679 și cu normele naționale privind protecția datelor care pun în aplicare dreptul Uniunii.

⁽¹⁶⁾ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

⁽¹⁷⁾ Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 și a Deciziei nr. 1247/2002/CE (JO L 295, 21.11.2018, p. 39).

- (52) Pentru a asigura un nivel ridicat de protecție a consumatorilor, dreptul Uniunii și dreptul intern prevăd o serie de drepturi și garanții referitoare la contractele de credit acordate consumatorilor. Drepturile și garanțiile respective se aplică, în special, în ceea ce privește negocierea și încheierea contractului de credit, utilizarea de către întreprinderi a unor practici comerciale neloiale față de consumatori, astfel cum sunt prevăzute în Directiva 2005/29/CE, precum și executarea sau nerespectarea obligațiilor din contractul de credit. Acest lucru este valabil în special în privința contractelor de credit de consum pe termen lung care intră în domeniul de aplicare al Directivei 2014/17/UE, în ceea ce privește dreptul consumatorilor de a-și îndeplini integral sau parțial obligațiile care le revin în temeiul unui contract de credit înainte de expirarea acestuia sau de a fi informați, după caz, prin intermediul fișei europene de informații standardizate privind posibila cesiune a contractului de credit către un cumpărător de credite. De asemenea, drepturile debitorului nu ar trebui să se modifice nici în cazul în care cesiunea contractului de credit efectuată de către o instituție de credit unui cumpărător de credite ia forma unui contract de novatie. Ca principiu general, ar trebui garantat că debitorii nu se confruntă cu o situație mai grea după cesiunea contractului lor de credit de la o instituție de credit către un cumpărător de credite. Prezenta directivă nu ar trebui să împiedice statele membre să aplice dispoziții mai stricte de protecție a debitorilor.
- (53) Fără a aduce atingere altor obligații prevăzute de Directivele 2008/48/CE și 2014/17/UE, precum și pentru a asigura un nivel ridicat de protecție a consumatorilor, directivele respective ar trebui modificate pentru a asigura că li se furnizează consumatorilor, în timp util și înainte de modificarea termenelor și condițiilor contractului de credit, o listă clară și cuprinzătoare a tuturor acestor modificări, calendarul de punere în aplicare a acestora și detaliile necesare, precum și denumirea și adresa autorității naționale la care pot depune o plângere.
- (54) Informațiile privind modificarea termenelor și condițiilor unui contract de credit în temeiul Directivelor 2008/48/CE și 2014/17/UE, astfel cum au fost introduse prin modificările prevăzute în prezenta directivă, nu ar trebui să afecteze niciun drept al consumatorilor prevăzut în Directivele 2008/48/CE și 2014/17/UE, inclusiv dreptul la informare.
- (55) Importanța acordată protecției consumatorilor de legiuitorul Uniunii în Directiva 93/13/CEE a Consiliului⁽¹⁸⁾, Directiva 2008/48/CE și Directiva 2014/17/UE implică faptul că cesiunea drepturilor creditorului ce decurg dintr-un contract de credit sau cesiunea contractului în sine către un cumpărător de credite nu ar trebui să afecteze în niciun fel nivelul de protecție a consumatorilor asigurat de dreptul Uniunii. Prin urmare, cumpărătorii de credite și administratorii de credite ar trebui să respecte dreptul Uniunii și dreptul intern aplicabil contractului de credit inițial, iar debitorul ar trebui să beneficieze de același nivel de protecție ca cel asigurat de dreptul Uniunii și de dreptul intern aplicabil sau ca cel stabilit prin norme ale Uniunii sau naționale privind conflictul de legi. Statele membre ar trebui să se asigure că niciun cost legat de cesiunea contractului de credit, în afara celor deja incluse în contractul de credit respectiv, nu este transmis debitorului. În ceea ce privește costurile aplicate consumatorilor în caz de neîndeplinire a obligațiilor, ar trebui introduse modificări în Directiva 2008/48/CE, prin care să se stabilească obligația statelor membre de a respecta aceleași norme ca în Directiva 2014/17/UE privind stabilirea unor plafoane pentru taxe și sancțiuni.
- (56) În ceea ce privește consumatorii, Directivele 2008/48/CE și 2014/17/UE ar trebui modificate prin prezenta directivă pentru a se stabili că statele membre ar trebui să prevadă obligația creditorilor de a dispune de politici și proceduri adecvate, astfel încât aceștia să depună eforturi pentru a aplica, dacă este cazul, o restructurare rezonabilă datorată dificultăților financiare înainte de inițierea procedurii de executare silită. Ar trebui să se țină seama de Ghidul ABE privind arieratele și executarea silită din 19 august 2015, de Ghidul ABE privind administrarea expunerilor neperformante și restructurate din 31 octombrie 2018 și de Orientările BCE pentru bănci privind creditele neperformante din martie 2017. Atunci când decid ce măsuri de restructurare datorată dificultăților financiare să aplice, creditorii ar trebui să țină seama de circumstanțele individuale ale consumatorului, de interesele și drepturile consumatorului și de capacitatea consumatorului de a rambursa creditul, inclusiv, în special, în cazul în care contractul de credit este garantat cu o proprietate imobiliară rezidențială care reprezintă reședința principală a consumatorului. Măsurile de restructurare datorată dificultăților financiare ar trebui să poată cuprinde anumite concesiuni acordate consumatorului, cum ar fi refinanțarea totală sau parțială a unui contract de credit sau o modificare a termenelor și condițiilor sale existente, inclusiv, printre altele, o prelungire a duratei sale, o modificare a tipului de contract de credit, o amânare a plății integrale sau parțiale a ratei pentru o perioadă, o modificare a ratei dobânzii, o ofertă de amânare la plată, rambursări parțiale, conversia monetară, iertarea parțială de plată a datoriei și consolidarea datoriei. Statele membre ar trebui să dispună de măsuri adecvate de restructurare datorată dificultăților financiare la nivel național. Lista măsurilor de restructurare datorată dificultăților financiare prevăzută în prezenta directivă, ca modificări aduse Directivelor 2008/48/CE și 2014/17/UE, nu este exhaustivă și, prin urmare, statele

⁽¹⁸⁾ Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii (JO L 95, 21.4.1993, p. 29).

membre au în continuare libertatea de a prevedea măsuri suplimentare. De asemenea, statele membre au posibilitatea de a nu prevedea o măsură specifică în cazul în care acest lucru este prevăzut la nivel național, atât timp cât rămâne disponibil un număr rezonabil de măsuri. În cazul în care, după procedurile de executare silită, rămân datorii neachitate, statele membre ar trebui să asigure protecția unor condiții minime de trai și să instituie măsuri pentru a facilita rambursarea datoriei, evitând îndatorarea excesivă pe termen lung. Cel puțin în cazul în care prețul obținut pentru bunul imobil rezidențial afectează suma datorată de consumator, statele membre ar trebui să încurajeze creditorii să ia măsuri rezonabile pentru a obține cel mai bun preț pe bunul imobil rezidențial executat, în contextul condițiilor pieței. Statele membre nu ar trebui să împiedice părțile la un contract de credit să convină în mod expres că transferul garanției către creditor este suficient pentru a rambursa creditul, în special atunci când creditul este garantat de reședința principală a consumatorului.

- (57) Pentru a se asigura că nivelul de protecție a consumatorilor nu este afectat în cazul cesiunii către un terț a drepturilor creditorului ce decurg dintr-un contract de credit ipotecar sau în cazul cesiunii contractului de credit în sine, Directiva 2014/17/UE ar trebui modificată pentru a se stabili că, în cazul cesiunii unui credit reglementat de directiva menționată, consumatorul are dreptul să invoce împotriva cumpărătorului de credite orice mijloc de apărare la care putea recurge împotriva creditorului inițial, precum și dreptul de a fi informat cu privire la cesiune.
- (58) În conformitate cu Declarația politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative ⁽¹⁹⁾, statele membre s-au angajat ca, în cazuri justificate, să transmită alături de notificarea măsurilor lor de transpunere și unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul Uniunii consideră că transmiterea unor astfel de documente este justificată.
- (59) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 42 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2018/1725 și a emis un aviz la 24 ianuarie 2019.
- (60) Funcționarea eficientă a prezentei directive ar trebui evaluată de Comisie, pe măsură ce se vor înregistra progrese în crearea unei piețe interne secundare a contractelor de credite neperformante cu un nivel ridicat de protecție a consumatorilor. Comisia este bine poziționată pentru a analiza aspecte transfrontaliere specifice care nu pot fi identificate sau abordate corespunzător de statele membre la nivel individual, cum ar fi riscul de spălare a banilor și de finanțare a terorismului care ar putea apărea în legătură cu activitățile administratorilor și cumpărătorilor de credite, și pentru a analiza cooperarea dintre autoritățile competente din diferite state membre. Prin urmare, Comisia ar trebui să includă, la revizuirea prezentei directive, și o evaluare aprofundată a riscurilor de spălare a banilor și de finanțare a terorismului asociate activităților desfășurate de administratorii și cumpărătorii de credite, evaluând, totodată, cooperarea administrativă între autoritățile competente.
- (61) Întrucât obiectivul prezentei directive, și anume de a stimula dezvoltarea piețelor secundare pentru credite neperformante în Uniune, asigurând totodată o mai mare protecție a debitorilor, în special a consumatorilor, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de statele membre, dar, având în vedere amploarea și efectele sale, acesta poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestui obiectiv,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

TITLUL I

OBIECT, DOMENIU DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Obiect

Prezenta directivă stabilește un cadru comun și cerințe comune referitoare la:

- (a) administratorii de credite care, acționând în numele unui cumpărător de credite, administrează drepturile unui creditor ce decurg dintr-un contract de credit neperformant emis de o instituție de credit stabilită în Uniune sau administrează contractul de credit neperformant în sine;

⁽¹⁹⁾ JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

- (b) cumpărătorii de credite care cumpără drepturile creditorului ce decurg dintr-un contract de credit neperformant emis de o instituție de credit stabilită în Uniune sau care cumpără contractul de credit neperformant în sine.

Articolul 2

Domeniul de aplicare

- (1) Prezenta directivă se aplică:

- (a) administratorilor de credite care acționează în numele unui cumpărător de credite în ceea ce privește drepturile unui creditor ce decurg dintr-un contract de credit neperformant emis de o instituție de credit stabilită în Uniune în conformitate cu dreptul aplicabil al Uniunii și cu dreptul intern aplicabil sau în ceea ce privește contractul de credit neperformant în sine;
- (b) cumpărătorilor de credite care cumpără drepturile unui creditor ce decurg dintr-un contract de credit neperformant emis de o instituție de credit stabilită în Uniune în conformitate cu dreptul aplicabil al Uniunii și cu dreptul intern aplicabil sau care cumpără contractul de credit neperformant în sine.

(2) În ceea ce privește contractele de credit care intră în domeniul său de aplicare, prezenta directivă nu aduce atingere principiilor dreptului contractelor și nici principiilor de drept civil prevăzute de dreptul intern în ceea ce privește cesiunea drepturilor creditorului ce decurg dintr-un contract de credit sau a contractului de credit în sine, nici protecției acordate consumatorilor sau debitorilor în temeiul, în special, al Regulamentelor (CE) nr. 593/2008 și (UE) nr. 1215/2012 și al Directivelor 93/13/CEE, 2008/48/CE și 2014/17/UE, precum și în temeiul dispozițiilor naționale de transpunere a directivelor respective sau în temeiul altor dispoziții relevante din dreptul Uniunii și din dreptul intern referitoare la protecția consumatorilor și la drepturile debitorilor.

(3) Prezenta directivă nu aduce atingere restricțiilor impuse de dreptul intern al statelor membre referitoare la cesiunea drepturilor unui creditor ce decurg dintr-un contract de credit neperformant care nu este restant sau a cărui scadență nu a depășit 90 de zile sau care nu este reziliat în conformitate cu dreptul civil intern, sau a celor referitoare la cesiunea contractului de credit neperformant în sine.

(4) Prezenta directivă nu aduce atingere cerințelor din dreptul intern al statelor membre referitoare la administrarea drepturilor unui creditor ce decurg dintr-un contract de credit sau la administrarea contractului de credit în sine, atunci când cumpărătorul de credite este o entitate special constituită în scopul securizării, în sensul definiției de la articolul 2 punctul 2 din Regulamentul (UE) 2017/2402 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁰⁾, în măsura în care dreptul intern în cauză:

- (a) nu aduce atingere nivelului de protecție a consumatorilor prevăzut de prezenta directivă;
- (b) oferă garanția că autoritățile competente primesc informațiile necesare din partea administratorilor de credite.

- (5) Prezenta directivă nu se aplică în cazul:

- (a) administrării drepturilor unui creditor ce decurg dintr-un contract de credit sau administrării contractului de credit în sine, efectuate de:
- (i) o instituție de credit stabilită în Uniune;
 - (ii) un administrator de fonduri de investiții alternative (AFIA) autorizat sau înregistrat în conformitate cu Directiva 2011/61/UE sau o societate de administrare sau o societate de investiții autorizată în conformitate cu Directiva 2009/65/CE, cu condiția ca societatea de investiții să nu fi desemnat o societate de administrare în temeiul directivei respective, în numele fondului pe care îl administrează;
 - (iii) o instituție non-bancară care face obiectul supravegherii de către o autoritate competentă a unui stat membru în conformitate cu articolul 20 din Directiva 2008/48/CE sau cu articolul 35 din Directiva 2014/17/UE atunci când desfășoară activități în statul membru respectiv;

⁽²⁰⁾ Regulamentul (UE) 2017/2402 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2017 de stabilire a unui cadru general privind securizarea și de creare a unui cadru specific pentru o securizare simplă, transparentă și standardizată, și de modificare a Directivelor 2009/65/CE, 2009/138/CE și 2011/61/UE, precum și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 648/2012 (JO L 347, 28.12.2017, p. 35).

- (b) administrării drepturilor unui creditor ce decurg dintr-un contract de credit care nu a fost emis de o instituție de credit stabilită în Uniune sau administrării contractului de credit în sine, cu excepția cazului în care drepturile creditorului ce decurg din contractul de credit sau contractul de credit în sine sunt înlocuite cu un contract de credit emis de o astfel de instituție de credit;
 - (c) achiziționării drepturilor unui creditor ce decurg dintr-un contract de credit neperformant sau a contractului de credit neperformant în sine de către o instituție de credit stabilită în Uniune;
 - (d) cesiunii drepturilor unui creditor ce decurg dintr-un contract de credit sau a contractului de credit în sine, în cazul în care cesiunea are loc înainte de data menționată la articolul 32 alineatul (2) primul paragraf.
- (6) Statele membre pot excepta de la aplicarea prezentei directive administrarea drepturilor unui creditor ce decurg dintr-un contract de credit sau administrarea contractului de credit în sine efectuată de notari publici și executori judecătorești, astfel cum sunt definiți în dreptul intern, sau de avocați, în sensul definiției de la articolul 1 alineatul (2) litera (a) din Directiva 98/5/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²¹⁾, atunci când desfășoară activități de administrare a creditelor în cadrul profesiei lor.

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „instituție de credit” înseamnă o instituție de credit în sensul definiției de la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
2. „creditor” înseamnă o instituție de credit care a acordat un credit sau un cumpărător de credite;
3. „debitor” înseamnă o persoană juridică sau fizică care a încheiat un contract de credit cu o instituție de credit, inclusiv moștenitorul legal sau cesionarul acesteia;
4. „contract de credit” înseamnă un contract, astfel cum a fost încheiat inițial, modificat sau înlocuit, prin care o instituție de credit acordă un credit sub formă de amânare la plată, de împrumut sau sub forma altor facilități financiare similare;
5. „contract de administrare a creditelor” înseamnă un contract scris încheiat între un cumpărător de credite și un administrator de credite referitor la serviciile ce urmează a fi furnizate de administratorul de credite în numele cumpărătorului de credite;
6. „cumpărător de credite” înseamnă orice persoană fizică sau juridică, alta decât o instituție de credit, care achiziționează drepturile unui creditor ce decurg dintr-un contract de credit neperformant sau contractul de credit neperformant în sine în cursul exercitării sale comerciale, de afaceri sau profesionale, în conformitate cu dreptul Uniunii și cu dreptul intern aplicabile;
7. „furnizor de servicii de administrare a creditelor” înseamnă o parte terță la care apelează un administrator de credite pentru a desfășura oricare dintre activitățile de administrare a creditelor;
8. „administrator de credite” înseamnă o persoană juridică care, în cadrul activității sale, în numele unui cumpărător de credite, administrează și execută drepturile și obligațiile creditorului ce decurg dintr-un contract de credit neperformant sau a contractului de credit neperformant în sine și care desfășoară cel puțin una sau mai multe activități de administrare a creditelor;
9. „activități de administrare a creditelor” înseamnă una sau mai multe dintre următoarele activități:
 - (a) colectarea sau recuperarea de la debitor, în conformitate cu dreptul intern, a oricăror plăți datorate legate de drepturile creditorului ce decurg dintr-un contract de credit sau de contractul de credit în sine;
 - (b) renegocierea cu debitorul, în conformitate cu dreptul intern, a oricăror termene și condiții legate de drepturile creditorului ce decurg dintr-un contract de credit sau de contractul de credit în sine, în conformitate cu instrucțiunile date de cumpărătorul de credite, în cazul în care administratorul de credite nu este un intermediar de credite, în sensul definiției de la articolul 3 litera (f) din Directiva 2008/48/CE sau de la articolul 4 punctul 5 din Directiva 2014/17/UE;

⁽²¹⁾ Directiva 98/5/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 februarie 1998 de facilitare a exercitării cu caracter permanent a profesiei de avocat într-un stat membru, altul decât cel în care s-a obținut calificarea (JO L 77, 14.3.1998, p. 36).

- (c) gestionarea oricăror plângeri legate de drepturile unui creditor ce decurg dintr-un contract de credit sau legate de contractul de credit în sine;
 - (d) informarea debitorului în legătură cu orice modificare adusă ratelor dobânzii sau costurilor sau plăților datorate legate de drepturile unui creditor ce decurg dintr-un contract de credit sau de contractul de credit în sine;
10. „stat membru de origine” înseamnă, în ceea ce privește un administrator de credite, statul membru în care se află sediul său social ori, în cazul în care, în temeiul dreptului său intern, acesta nu are sediu social, statul membru în care se află sediul său central sau, în ceea ce privește un cumpărător de credite, statul membru în care se află domiciliul sau sediul social al cumpărătorului de credite sau al reprezentantului acestuia ori, în cazul în care, în temeiul dreptului său intern, acesta nu are sediu social, statul membru în care se află sediul său central;
11. „stat membru gazdă” înseamnă statul membru, altul decât statul membru de origine, în care un administrator de credite a înființat o sucursală sau în care acesta desfășoară activități de administrare a creditelor și, în orice caz, cel în care se află domiciliul sau sediul social al debitorului ori, în cazul în care, în temeiul dreptului său intern, acesta nu are sediu social, statul membru în care se află sediul său central;
12. „consumator” înseamnă o persoană fizică care, în contractele de credit reglementate de prezenta directivă, acționează în scopuri care nu se încadrează în activitatea sa comercială, de afaceri sau profesională;
13. „contract de credit neperformant” înseamnă un contract de credit care este clasificat drept expunere neperformantă în conformitate cu articolul 47a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

TITLUL II

ADMINISTRATORII DE CREDITE

CAPITOLUL I

Autorizarea administratorilor de credite

Articolul 4

Cerințe generale

- (1) Statele membre prevăd obligația administratorilor de credite de a obține o autorizație în statul membru de origine înainte de a începe să desfășoare activități pe teritoriul lor în conformitate cu cerințele stabilite în dispozițiile naționale de transpunere a prezentei directive.
- (2) Statele membre conferă competența de a acorda o autorizație menționată la alineatul (1) de la prezentul articol autorităților competente desemnate în temeiul articolului 21 alineatul (3).

Articolul 5

Cerințe privind acordarea autorizației

- (1) Fără a aduce atingere articolului 6, statele membre stabilesc următoarele cerințe pentru acordarea autorizației menționate la articolul 4 alineatul (1):
- (a) solicitantul este o persoană juridică astfel cum se menționează la articolul 54 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, iar sediul său social, sau, în cazul în care, în temeiul dreptului său intern, nu are sediu social, sediul său central se află în statul membru în care solicită autorizația;
 - (b) membrii organului de conducere sau ai organului administrativ al solicitantului au o reputație suficient de bună, fapt demonstrat prin probarea următoarelor:
 - (i) aceștia nu au înscrise în cazierul judiciar sau într-un alt document național echivalent infracțiuni relevante, în special infracțiuni contra patrimoniului, infracțiuni privind servicii și activități financiare, spălarea banilor, cămătărie, fraudă, infracțiuni fiscale, încălcarea secretului profesional sau infracțiuni împotriva integrității fizice, și nici orice alte infracțiuni prevăzute de legislația privind societățile comerciale, falimentul, insolvența sau protecția consumatorilor;

- (ii) efectele cumulative ale unor incidente minore nu le strică buna reputație;
 - (iii) aceștia au fost întotdeauna transparenți, deschiși și cooperanți în interacțiunile lor anterioare în context profesional cu autoritățile de supraveghere și de reglementare;
 - (iv) aceștia nu fac obiectul niciunei proceduri de insolvență în curs și nu au fost declarați anterior în stare de faliment, cu excepția cazului în care au fost reabilitați în conformitate cu dreptul intern;
- (c) organul administrativ sau de conducere al solicitantului, în ansamblu, dispune de cunoștințe și experiență adecvate pentru a-și desfășura activitatea cu competență și responsabilitate;
- (d) persoanele care posedă dețineri calificate în cadrul solicitantului, în înțelesul articolului 4 alineatul (1) punctul 36 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, au o reputație suficient de bună, fapt demonstrat de îndeplinirea cerințelor stabilite la litera (b) punctele (i) și (iv) de la prezentul alineat;
- (e) solicitantul a instituit cadre solide de guvernanță și mecanisme adecvate de control intern, inclusiv proceduri contabile și de gestionare a riscurilor, care să asigure respectarea drepturilor debitorului și conformarea cu legislația care reglementează drepturile creditorului ce decurg dintr-un contract de credit sau contractul de credit în sine, precum și cu Regulamentul (UE) 2016/679;
- (f) solicitantul aplică o politică adecvată care asigură respectarea normelor de protecție a debitorilor, precum și faptul că debitorii sunt tratați în mod echitabil și cu diligență, inclusiv prin luarea în considerare a situației lor financiare și a necesității ca debitorii în cauză să fie orientați către servicii de consiliere în materie de îndatorare sau către serviciile sociale, dacă sunt disponibile astfel de servicii;
- (g) solicitantul a instituit proceduri interne adecvate și specifice care să asigure înregistrarea și soluționarea plângerilor formulate de debitori;
- (h) solicitantul a instituit proceduri adecvate de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului, în cazul în care dispozițiile naționale de transpunere a Directivei (UE) 2015/849 îi desemnează pe administratorii de credite ca fiind entități obligate în scopul prevenirii și combaterii spălării banilor și a finanțării terorismului;
- (i) în temeiul dreptului intern aplicabil, solicitantul este obligat să respecte cerințe de raportare și de prezentare publică a informațiilor.
- (2) ABE, după consultarea tuturor părților interesate relevante și reflectând toate interesele implicate, emite orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 pentru cerințele menționate la alineatul (1) litera (c) de la prezentul articol.
- (3) Autoritățile competente ale statului membru de origine refuză să elibereze autorizația menționată la articolul 4 alineatul (1) în cazul în care solicitantul nu respectă cerințele stabilite la alineatul (1) de la prezentul articol și, după caz, la articolul 6 alineatul (2) litera (a).

Articolul 6

Capacitatea de a deține fonduri

- (1) Statele membre stabilesc dacă administratorii de credite, atunci când desfășoară activități de administrare a creditelor pe teritoriul lor:
- (a) sunt autorizați să primească și să dețină fonduri de la debitori pentru a transfera fondurile respective cumpărătorilor de credite; sau
 - (b) nu sunt autorizați să primească și să dețină fonduri de la debitori.

- (2) În cazurile în care administratorii de credite sunt autorizați să primească și să dețină fonduri de la debitori în temeiul alineatului (1) litera (a), statele membre:
- (a) prevăd, în plus față de cerințele pentru acordarea unei autorizații prevăzute la articolul 5 alineatul (1), cerința ca solicitantul să aibă un cont separat la o instituție de credit în care toate fondurile primite de la debitori să fie creditate și păstrate până la direcționarea lor către cumpărătorul de credite respectiv, în condițiile convenite cu cumpărătorul de credite;
 - (b) se asigură că fondurile respective sunt protejate în conformitate cu dreptul intern în beneficiul cumpărătorilor de credite împotriva creanțelor celorlalți creditori ai administratorilor de credite, în special în caz de insolvență;
 - (c) stabilesc că, atunci când un debitor efectuează o plată către un administrator de credite pentru a rambursa, parțial sau total, sumele datorate aferente drepturilor creditorului ce decurg dintr-un contract de credit neperformant sau cele aferente contractului de credit neperformant în sine, plata respectivă este considerată ca fiind făcută cumpărătorului de credite;
 - (d) impun administratorului de credite obligația de a emite debitorului o chitanță sau o scrisoare de descărcare, pe suport de hârtie sau pe un alt suport durabil, ori de câte ori administratorul de credite primește fonduri de la debitor, confirmând sumele primite.
- (3) În cazul în care un administrator de credite nu intenționează să primească și să dețină fonduri de la debitori ca parte a modelului său de afaceri, administratorul de credite transmite această intenție în cererea sa de autorizare menționată la articolul 4 alineatul (1). În astfel de cazuri, nu se aplică cerințele prevăzute în conformitate cu alineatul (2) litera (a) de la prezentul articol.

Articolul 7

Procedura de autorizare a administratorilor de credite

- (1) Statele membre instituie o procedură de autorizare a administratorilor de credite care să le permită solicitanților să depună cereri și să furnizeze toate informațiile necesare pentru ca autoritatea competentă a statului membru de origine să verifice dacă solicitanții au îndeplinit toate condițiile prevăzute în dispozițiile naționale de transpunere a articolului 5 alineatul (1) și, după caz, a articolului 6 alineatul (2) litera (a).
- (2) Cererea de autorizare a administratorilor de credite menționată la alineatul (1) este însoțită de elementele următoare:
- (a) dovezi privind statutul juridic al solicitantului și o copie a actului său constitutiv și a statutului societății;
 - (b) adresa sediului principal al solicitantului sau a sediului său social;
 - (c) identitatea membrilor organului de conducere sau ai organului administrativ al solicitantului și a persoanelor care posedă dețineri calificate în înțelesul articolului 4 alineatul (1) punctul 36 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (d) dovezi din care să reiasă că solicitantul îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 5 alineatul (1) literele (b) și (c);
 - (e) dovezi din care să reiasă că persoanele care posedă dețineri calificate în înțelesul articolului 4 alineatul (1) punctul 36 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 5 alineatul (1) litera (d) din prezenta directivă;
 - (f) dovezi privind cadrele de guvernanță și mecanismele de control intern menționate la articolul 5 alineatul (1) litera (e);
 - (g) dovezi privind politica menționată la articolul 5 alineatul (1) litera (f);
 - (h) dovezi privind procedurile interne menționate la articolul 5 alineatul (1) litera (g);
 - (i) dovezi privind procedurile menționate la articolul 5 alineatul (1) litera (h);
 - (j) dacă este cazul, dovada existenței unui cont separat la o instituție de credit, astfel cum se prevede la articolul 6 alineatul (2) litera (a);
 - (k) dovezi privind contractul de externalizare menționat la articolul 12 alineatul (1).

- (3) Statele membre se asigură că autoritățile competente ale statului membru de origine analizează, în termen de 45 de zile de la primirea cererii de autorizare, dacă aceasta este completă.
- (4) Statele membre se asigură că, în termen de 90 de zile de la primirea unei cereri complete sau, în cazul în care cererea este considerată incompletă, de la primirea informațiilor solicitate, autoritățile competente ale statului membru de origine informează solicitantul dacă autorizația este acordată sau refuzată și prezintă motivele refuzului.
- (5) Statele membre se asigură că solicitantul are dreptul la o cale de atac înaintea unei instanțe judecătorești în cazul în care autoritățile competente ale statului membru de origine decid să respingă cererea de autorizare în temeiul articolului 5 alineatul (3) și în cazul în care, în termenul prevăzut la alineatul (4) de la prezentul articol, autoritățile competente nu au luat nicio hotărâre în ceea ce privește cererea.

Articolul 8

Retragerea autorizației

- (1) Statele membre se asigură că autoritățile competente ale statului membru de origine dețin competențele de supraveghere, de investigare și de sancționare necesare, în conformitate cu articolul 22, pentru a retrage autorizația acordată unui administrator de credite în cazul în care administratorul de credite în cauză se află în oricare din situațiile următoare:
- (a) nu utilizează autorizația în termen de 12 luni de la data acordării acesteia;
 - (b) renunță în mod expres la autorizație;
 - (c) a încetat să desfășoare activități de administrator de credite pe o perioadă mai mare de 12 luni;
 - (d) a obținut autorizația pe baza unor declarații false sau prin orice alte mijloace neregulate;
 - (e) nu mai îndeplinește cerințele pentru acordarea autorizației de administrator de credite prevăzute la articolul 5 alineatul (1) și, după caz, la articolul 6 alineatul (2) litera (a);
 - (f) săvârșește o încălcare gravă a normelor aplicabile, inclusiv a dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive sau a altor norme privind protecția consumatorilor, inclusiv a normelor aplicabile ale statului membru gazdă și ale statului membru în care a fost acordat creditul.
- (2) În cazul retragerii unei autorizații în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol, statele membre se asigură că autoritățile competente ale statului membru de origine informează imediat autoritățile competente ale statelor membre gazdă în cazul în care administratorul de credite în cauză furnizează servicii în temeiul articolului 13, precum și autoritățile competente ale statului membru în care a fost acordat creditul, atunci când acesta este diferit de statul membru gazdă și de statul membru de origine.

Articolul 9

Lista sau registrul administratorilor de credite autorizați

- (1) Statele membre se asigură că autoritățile competente întocmesc și actualizează cel puțin o listă sau, în cazul în care se consideră mai potrivit, un registru național al tuturor administratorilor de credite autorizați să furnizeze servicii pe teritoriul lor, inclusiv administratorii de credite care furnizează servicii în temeiul articolului 13 din prezenta directivă.

ABE elaborează orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 pentru întocmirea și actualizarea unor astfel de liste sau registre și precizează tipurile de informații incluse în acestea, pentru a garanta condiții de concurență echitabile în întreaga Uniune și transparență pentru cumpărătorii de credite și pentru debitorii.

- (2) Lista sau registrul menționat la alineatul (1) este pus la dispoziția publicului online pe site-urile autorităților competente și actualizat cu regularitate.

(3) În cazul retragerii unei autorizații în temeiul articolului 8, autoritățile competente actualizează lista sau registrul menționat la alineatul (1) de la prezentul articol fără întârziere.

Articolul 10

Relația cu debitorul, comunicarea privind cesiunea și comunicările ulterioare

(1) Statele membre le impun cumpărătorilor de credite și administratorilor de credite ca, în relațiile lor cu debitorii:

- (a) să acționeze cu bună-credință, în mod echitabil și cu profesionalism;
- (b) să le ofere debitorilor informații care să nu fie înșelătoare, neclare sau false;
- (c) să respecte și să protejeze informațiile personale și dreptul la viață privată al debitorilor;
- (d) să comunice cu debitorii într-un mod care să nu constituie hărțuire, constrângere sau influență nejustificată.

(2) Statele membre se asigură că, după orice cesiune a drepturilor creditorului ce decurg dintr-un contract de credit neperformant sau după o cesiune a contractului de credit neperformant în sine către un cumpărător de credite și întotdeauna înainte de prima colectare a datoriilor, dar și ori de câte ori debitorul îi cere acest lucru, cumpărătorul de credite sau, atunci când unul dintre aceștia este desemnat să desfășoare activități de administrare a creditelor, entitatea menționată la articolul 2 alineatul (5) litera (a) punctul (i) sau (iii) sau administratorul de credite, îi transmite debitorului o comunicare, pe suport de hârtie sau pe un alt suport durabil, care cuprinde următoarele:

- (a) informații privind cesiunea care a avut loc, inclusiv data cesiunii;
- (b) identitatea și datele de contact ale cumpărătorului de credite;
- (c) dacă se desemnează un administrator de credite sau entitatea menționată la articolul 2 alineatul (5) litera (a) punctul (i) sau (iii), identitatea și datele de contact ale acestora;
- (d) dacă se desemnează un administrator de credite, dovezi privind autorizarea sa acordată în temeiul articolului 7;
- (e) dacă se aplică, identitatea și datele de contact ale furnizorului de servicii de administrare a creditelor;
- (f) prezentat într-un mod vizibil, un punct de contact pentru cumpărătorul de credite sau, atunci când unul dintre aceștia este desemnat să desfășoare activități de administrare a creditelor, pentru entitatea menționată la articolul 2 alineatul (5) litera (a) punctul (i) sau (iii) sau pentru administratorul de credite și, dacă este cazul, pentru furnizorul de servicii de administrare a creditelor, de la care să primească informații atunci când este necesar;
- (g) informații privind sumele datorate de debitor la momentul comunicării, prezentând detaliat sumele datorate sub formă de capital, dobânzi, comisioane și alte costuri permise;
- (h) o declarație conform căreia continuă să se aplice toate dispozițiile relevante din dreptul Uniunii și din dreptul intern în domeniu referitor, mai ales, la executarea contractelor, protecția consumatorilor, drepturile debitorului și dreptul penal;
- (i) numele, adresa și datele de contact ale autorităților competente ale statului membru în care se află domiciliul sau sediul social al debitorului ori, în cazul în care, în temeiul dreptului său intern, acesta nu are sediu social, statul membru în care se află sediul său central și unde debitorul poate depune o plângere.

Comunicarea prevăzută la primul paragraf este redactată într-un limbaj clar și ușor de înțeles de publicul larg.

(3) Statele membre se asigură că, în toate comunicările ulterioare cu debitorul, cumpărătorul de credite sau, atunci când unul dintre aceștia este desemnat să desfășoare activități de administrare a creditelor, entitatea menționată la articolul 2 alineatul (5) litera (a) punctul (i) sau (iii) sau administratorul de credite includ informațiile prevăzute la alineatul (2) litera (f) de la prezentul articol, exceptând cazul primei comunicări după numirea unui nou administrator de credite, caz în care trebuie incluse și informațiile prevăzute la alineatul (2) literele (c) și (d) de la prezentul articol.

(4) Alineatele (2) și (3) nu aduc atingere niciunei alte cerințe legate de comunicările prevăzute în dreptul Uniunii sau în dreptul intern aplicabil.

*Articolul 11***Relația contractuală dintre administratorul de credite și cumpărătorul de credite**

- (1) Statele membre se asigură că, atunci când un cumpărător de credite nu desfășoară el însuși activitățile de administrare a creditelor, administratorul de credite desemnat își furnizează serviciile legate de gestionarea și executarea drepturilor creditorului ce decurg dintr-un contract de credit sau a contractului de credit în sine pe baza unui contract de administrare a creditelor încheiat cu cumpărătorul de credit.
- (2) Contractul de administrare a creditelor menționat la alineatul (1) cuprinde următoarele elemente:
- (a) o descriere detaliată a activităților de administrare a creditelor care urmează să fie desfășurate de administratorul de credite;
 - (b) nivelul remunerației administratorului de credite sau modul de calcul al remunerației;
 - (c) măsura în care administratorul de credite poate reprezenta cumpărătorul de credite față de debitor;
 - (d) angajamentul părților de a respecta dreptul Uniunii și dreptul intern aplicabil drepturilor creditorului ce decurg dintr-un contract de credit sau aplicabil contractului de credit în sine, inclusiv în materie de protecție a consumatorilor și a datelor;
 - (e) o clauză care impune un tratament echitabil și diligent al debitorilor.
- (3) Statele membre se asigură că în contractul de administrare a creditelor menționat la alineatul (1) se prevede obligația administratorului de credite de a-l înștiința pe cumpărătorul de credite înainte de a externaliza vreuna dintre activitățile sale de administrare a creditelor.
- (4) Statele membre se asigură că administratorul de credite întocmește și păstrează evidențele următoare timp de cel puțin cinci ani de la data rezilierii contractului de administrare a creditelor menționat la alineatul (1) sau pe durata termenului legal de prescripție aplicabil în statul membru de origine, însă în orice caz nu mai mult de 10 ani:
- (a) corespondența relevantă purtată atât cu cumpărătorul de credite, cât și cu debitorul, în condițiile prevăzute de dreptul intern aplicabil;
 - (b) instrucțiunile relevante primite de la cumpărătorul de credite pentru drepturile creditorului ce decurg din fiecare contract de credit sau pentru contractul de credit în sine pe care îl gestionează și îl execută în numele cumpărătorului de credite în cauză, în condițiile prevăzute de dreptul intern aplicabil;
 - (c) contractul de administrare a creditelor.
- (5) Statele membre se asigură că administratorul de credite pune evidențele menționate la alineatul (4) la dispoziția autorităților competente, la cererea acestora.

*Articolul 12***Externalizarea efectuată de administratorii de credite**

- (1) Statele membre se asigură că, în cazul în care un administrator de credite apelează la un furnizor de servicii de administrare a creditelor pentru a desfășura orice fel de activități de administrare a creditelor, administratorul de credite rămâne pe deplin responsabil de respectarea tuturor obligațiilor care îi revin în temeiul dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive. Externalizarea respectivelor activități de administrare a creditelor îndeplinește următoarele condiții:
- (a) a fost încheiat în scris un contract de externalizare între administratorul de credite și furnizorul de servicii de administrare a creditelor, în temeiul căruia furnizorul de servicii de administrare a creditelor are obligația de a respecta dispozițiile legale aplicabile, inclusiv dispozițiile naționale de transpunere a prezentei directive, și dreptul relevant al Uniunii sau dreptul intern aplicabil drepturilor creditorului ce decurg dintr-un contract de credit sau aplicabil contractului de credit în sine;
 - (b) este interzisă externalizarea către un furnizor de servicii de administrare a creditelor a tuturor activităților de administrare a creditelor în același timp;
 - (c) contractul de externalizare încheiat cu furnizorul de servicii de administrare a creditelor nu modifică relația contractuală dintre administratorul de credite și cumpărătorul de credite și nici obligațiile administratorului de credite față de cumpărătorul de credite sau față de debitori.

- (d) externalizarea unei părți a activităților sale de administrare a creditului nu afectează obligația unui administrator de credite de a respecta cerințele autorizației sale prevăzute la articolul 5 alineatul (1);
- (e) externalizarea către furnizorul de servicii de administrare a creditelor nu împiedică autoritățile competente să îl supravegheze pe administratorul de credite în conformitate cu articolele 14 și 21;
- (f) administratorul de credite are acces direct la toate informațiile relevante privind activitățile de administrare a creditelor externalizate către furnizorul de servicii de administrare a creditelor;
- (g) după rezilierea contractului de externalizare, administratorul de credite dispune de cunoștințele de specialitate și resursele necesare pentru a putea desfășura activitățile de administrare a creditelor externalizate.

Externalizarea activităților de administrare a creditelor are loc astfel încât să nu afecteze calitatea controlului intern al administratorului de credite și nici calitatea și continuitatea activităților sale de administrare a creditelor.

(2) Statele membre se asigură că administratorul de credite informează fără întârziere autoritățile competente ale statului membru de origine și, după caz, ale statului membru gazdă, înainte să își externalizeze activitățile de administrare a creditelor în conformitate cu alineatul (1).

(3) Statele membre se asigură că administratorul de credite întocmește și păstrează evidențe ale instrucțiunilor relevante transmise furnizorului de servicii de administrare a creditelor, în condițiile prevăzute de dreptul intern aplicabil, precum și contractul de externalizare menționat la alineatul (1), timp de cel puțin cinci ani de la data rezilierii contractului de externalizare sau pe durata termenului legal de prescripție aplicabil din statul membru, însă nu mai mult de 10 ani.

(4) Statele membre se asigură că administratorul de credite și furnizorul de servicii de administrare a creditelor pun informațiile menționate la alineatul (3) la dispoziția autorităților competente, la cererea acestora.

(5) Statele membre se asigură că furnizorii de servicii de administrare a creditelor nu sunt autorizați să primească și să dețină fonduri de la debitori.

CAPITOLUL II

Activitățile de administrare a creditelor în context transfrontalier

Articolul 13

Libertatea de a desfășura activități de administrare a creditelor într-un stat membru gazdă

(1) Statele membre se asigură că administratorul de credite care a obținut o autorizație în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) în statul membru de origine are dreptul de a furniza în Uniune serviciile care fac obiectul autorizației respective, fără a aduce atingere niciunei restricții sau cerințe stabilite în dreptul intern al statului membru gazdă în conformitate cu prezenta directivă care nu este legată de alte cerințe de autorizare a administratorilor de credite sau de cerințele stabilite pentru renegocierea termenelor și condițiilor referitoare la drepturile creditorului ce decurg dintr-un contract de credit sau niciunei restricții ce vizează renegocierea contractului de credit în sine, inclusiv, dacă este cazul, interdicției de a primi și de a deține fonduri de la debitori.

(2) Statele membre se asigură că, în cazul în care un administrator de credite care a obținut o autorizație în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) în statul membru de origine intenționează să furnizeze servicii într-un stat membru gazdă, respectivul administrator de credite transmite următoarele informații autorității competente a statului membru de origine:

- (a) statul membru gazdă în care intenționează să presteze servicii administratorul de credite și, dacă această informație este deja cunoscută de administratorul de credite, statul membru în care a fost acordat creditul, atunci când acesta este diferit de statul membru gazdă și de statul membru de origine;
- (b) dacă este cazul, adresa sucursalei înființate de administratorul de credite în statul membru gazdă;
- (c) dacă este cazul, identitatea și adresa furnizorului de servicii de administrare a creditelor în statul membru gazdă;

- (d) identitatea persoanelor care răspund de gestionarea desfășurării activităților de administrare a creditelor în statul membru gazdă;
- (e) dacă este cazul, precizări privind măsurile luate pentru a adapta procedurile interne, cadrele de guvernanță și mecanismele de control intern în vederea asigurării conformității cu legislația aplicabilă drepturilor creditorului ce decurg dintr-un contract de credit sau aplicabilă contractului de credit în sine;
- (f) o descriere a procedurii introduse pentru a se conforma normelor privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului, prin care dispozițiile naționale din statul membru gazdă de transpunere a Directivei (UE) 2015/849 îi desemnează pe administratorii de credite ca fiind entități obligate în scopul prevenirii și combaterii spălării banilor și a finanțării terorismului;
- (g) faptul că administratorul de credite dispune de mijloace corespunzătoare pentru a comunica în limba statului membru gazdă sau în limba contractului de credit;
- (h) dacă administratorul de credite este autorizat sau nu în statul său membru de origine să primească și să dețină fonduri de la debitori.

(3) În termen de 45 de zile de la primirea tuturor informațiilor menționate la alineatul (2), autoritățile competente ale statului membru de origine comunică informațiile respective autorităților competente ale statului membru gazdă, care confirmă fără întârziere primirea lor. Autoritățile competente ale statului membru de origine îl informează ulterior pe administratorul de credite despre data la care informațiile au fost comunicate autorităților competente ale statului membru gazdă și data la care autoritățile competente respective confirmă primirea informațiilor. Autoritățile competente ale statului membru de origine comunică toate informațiile menționate la alineatul (2) și autorităților competente din statul membru în care a fost acordat creditul, atunci când acesta este diferit de statul membru gazdă și de statul membru de origine.

(4) Statele membre se asigură că administratorul de credite are dreptul la o cale de atac înaintea unei instanțe judecătorești în cazul în care autoritățile competente ale statului membru de origine nu comunică informațiile menționate la alineatul (2).

(5) Statele membre se asigură că administratorul de credite poate începe să furnizeze servicii în statul membru gazdă cu începere de la prima dintre datele următoare:

- (a) data de primire a comunicării autorităților competente ale statului membru gazdă prin care se confirmă primirea comunicării menționate la alineatul (3);
- (b) în cazul în care nu se primește comunicarea menționată la litera (a) de la prezentul alineat, la expirarea unui termen de două luni de la data transmiterii tuturor informațiilor menționate la alineatul (2) către autoritățile competente ale statului membru gazdă.

(6) Statele membre se asigură că administratorul de credite informează autoritățile competente ale statului membru de origine în legătură cu orice modificări ulterioare aduse informațiilor care trebuie comunicate în conformitate cu alineatul (2). În astfel de cazuri, statele membre asigură respectarea procedurii prevăzute la alineatele (3), (4) și (5).

(7) Statele membre se asigură că autoritățile competente ale statului membru gazdă înscriu în lista sau registrul menționat la articolul 9 administratorii de credite care sunt autorizați să desfășoare activități de administrare a creditelor pe teritoriul lor și informațiile legate de statul membru de origine.

Articolul 14

Supravegherea administratorilor de credite care furnizează servicii transfrontaliere

(1) Statele membre se asigură că autoritățile competente ale statului membru de origine verifică și evaluează respectarea continuă a cerințelor prezentei directive de către administratorii de credite care desfășoară activități de administrare a creditelor într-un stat membru gazdă.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile competente ale statului membru de origine sunt împuternicite să îi supravegheze și să investigheze administratorii de credite și să le impună sancțiuni administrative și măsuri de remediere în raport cu cerințele prezentei directive atunci când își desfășoară activitățile de administrare a creditelor într-un stat membru gazdă.

(3) Statele membre se asigură că autoritățile competente ale statului membru de origine comunică autorităților competente ale statului membru gazdă și, după caz, autorităților competente ale statului membru în care a fost acordat creditul, atunci când acesta este diferit de statul membru gazdă și de statul membru de origine, măsurile luate față de administratorul de credite.

(4) Statele membre se asigură că, în cazul în care administratorul de credite desfășoară activități de administrare a creditelor într-un stat membru gazdă, autoritățile competente ale statului membru de origine și autoritățile competente ale statului membru gazdă și, după caz, ale statului membru în care a fost acordat creditul, atunci când acesta este diferit de statul membru gazdă și de statul membru de origine, cooperează îndeaproape în exercitarea funcțiilor și în îndeplinirea sarcinilor lor, în special atunci când efectuează verificări, investigații și inspecții la fața locului.

(5) Statele membre se asigură că autoritățile competente ale statului membru de origine, în exercitarea funcțiilor și în îndeplinirea sarcinilor lor prevăzute în prezenta directivă, solicită asistența autorităților competente ale statului membru gazdă pentru efectuarea unei inspecții *in situ* într-o sucursală înființată într-un stat membru gazdă sau cu privire la un furnizor de servicii de administrare a creditelor numit în statul respectiv. Inspecția *in situ* a unei sucursale sau a unui furnizor de servicii de administrare a creditelor se efectuează în conformitate cu dreptul statului membru în care are loc inspecția.

(6) În plus, statele membre se asigură că autoritățile competente ale statului membru gazdă au dreptul de a decide cu privire la măsurile cele mai adecvate care trebuie luate în fiecare caz în parte pentru a răspunde cererii de asistență primite din partea autorităților competente ale statului membru de origine.

(7) În cazul în care autoritățile competente ale statului membru gazdă decid să efectueze inspecții *in situ* în numele autorităților competente ale statului membru de origine, acestea informează autoritățile competente ale statului membru de origine fără întârziere cu privire la rezultatele inspecțiilor în cauză.

(8) Din proprie inițiativă, autoritățile competente ale statului membru gazdă pot efectua controale, inspecții și investigații în ceea ce privește activitățile de administrare a creditelor desfășurate pe teritoriul lor de un administrator de credite autorizat într-un stat membru de origine. Autoritățile competente ale statului membru gazdă comunică fără întârziere autorităților competente ale statului membru de origine rezultatele respectivelor controale, inspecții și investigații.

(9) Statele membre se asigură că, în cazul în care autoritățile competente ale statului membru gazdă dețin dovezi potrivit cărora un administrator de credite care desfășoară activități de administrare a creditelor pe teritoriul său, astfel cum se prevede la articolul 13, încalcă normele aplicabile, inclusiv obligațiile care decurg din dispozițiile naționale de transpunere a prezentei directive, autoritățile respective transmit dovezile autorităților competente ale statului membru de origine și le solicită acestora să ia măsuri adecvate, fără a aduce atingere competențelor de supraveghere, de investigare și de sancționare ale autorităților competente ale statului membru gazdă cu privire la administratorul de credite în temeiul dreptului intern, și anume normelor aplicabile creditului sau contractului de credit.

(10) Statele membre se asigură că, în cazul în care autoritățile competente ale statului membru în care a fost acordat creditul, atunci când acesta este diferit de statul membru gazdă și de statul membru de origine, dețin dovezi potrivit cărora un administrator de credite încalcă obligațiile prevăzute în prezenta directivă sau în normele naționale aplicabile creditului sau contractului de credit, autoritățile respective transmit dovezile autorităților competente ale statului membru de origine și le solicită acestora să ia măsuri adecvate, fără a aduce atingere competențelor de supraveghere, de investigare și de sancționare ale autorităților competente din statul membru în care a fost acordat creditul, atunci când acesta este diferit de statul membru gazdă și de statul membru de origine.

(11) Statele membre se asigură că autoritățile competente ale statului membru de origine comunică autorităților competente ale statului membru gazdă care a transmis dovezile detalii cu privire la orice procedură administrativă sau de alt tip inițiată în legătură cu dovezile furnizate de statul membru gazdă sau cu privire la sancțiunile administrative sau măsurile de remediere luate împotriva administratorului de credite sau cu privire la o decizie motivată care explică de ce nu s-au luat măsuri, în termen de cel mult două luni de la data cererii menționate la alineatul (9). În cazul în care a fost inițiată o procedură, autoritățile competente ale statului membru de origine informează cu regularitate autoritățile competente ale statului membru gazdă în legătură cu stadiul acesteia.

(12) În cazul în care un administrator de credite continuă să încalce normele aplicabile, inclusiv obligațiile care îi revin în temeiul prezentei directive, și după ce autoritățile competente ale statului membru gazdă informează statul membru de origine cu privire la aceasta, statele membre se asigură că autoritățile competente ale statului membru gazdă au dreptul să impună sancțiuni administrative și măsuri de remediere adecvate pentru a asigura respectarea prezentei directive dacă se aplică oricare dintre următoarele condiții:

- (a) administratorul de credite nu a luat măsuri adecvate și eficace pentru a remedia încălcarea într-un termen rezonabil; sau
- (b) într-un caz urgent, când sunt necesare măsuri imediate pentru a contracara o amenințare gravă la adresa intereselor colective ale debitorilor.

Autoritățile competente ale statului membru gazdă pot impune sancțiunile administrative și măsurile de remediere menționate la primul paragraf indiferent de sancțiunile administrative și măsurile de remediere deja impuse de autoritățile competente ale statului membru de origine.

În plus, autoritățile competente ale statului membru gazdă îi pot interzice să mai desfășoare alte activități unui administrator de credite care încalcă normele aplicabile, inclusiv obligațiile care îi revin în temeiul prezentei directive, până când autoritatea competentă a statului membru de origine ia o decizie corespunzătoare sau până când administratorul de credite face demersuri pentru a remedia încălcarea.

TITLUL III

CUMPĂRĂTORII DE CREDITE

Articolul 15

Dreptul la informații privind drepturile creditorului ce decurg dintr-un contract de credit neperformant sau privind contractul de credit în sine

(1) Statele membre se asigură că instituția de credit pune la dispoziția unui potențial cumpărător de credite informațiile necesare privind drepturile creditorului ce decurg dintr-un contract de credit neperformant sau privind contractul de credit neperformant în sine și, după caz, privind garanțiile reale, pentru a-i permite potențialului cumpărător de credite să evalueze el însuși valoarea drepturilor creditorului ce decurg din contractul de credit neperformant sau a contractului de credit neperformant în sine și probabilitatea de recuperare a valorii contractului respectiv înainte de a încheia un contract de cesiune cu privire la respectivele drepturi ale creditorului ce decurg din contractul de credit neperformant sau la contractul de credit neperformant în sine, asigurând în același timp protecția informațiilor puse la dispoziție de instituția de credit și confidențialitatea datelor comerciale.

(2) Semestrial, statele membre impun instituțiilor de credit care cesionează unui cumpărător de credite drepturile creditorului ce decurg dintr-un contract de credit neperformant sau contractul de credit neperformant în sine obligația de a comunica autorităților competente ale statului membru gazdă desemnate în conformitate cu articolul 21 alineatul (3) din prezenta directivă și autorităților competente menționate la articolul 4 alineatul (5) din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²²⁾ cel puțin următoarele informații:

- (a) identificatorul entității juridice (LEI) al cumpărătorului de credite sau, după caz, al reprezentantului său desemnat în conformitate cu articolul 19, sau, dacă nu există un asemenea identificator:
 - (i) identitatea cumpărătorului de credite sau a membrilor organului de conducere sau ai organului administrativ al cumpărătorului de credite și a persoanelor care posedă în cadrul cumpărătorului de credite dețineri calificate în înțelesul articolului 4 alineatul (1) punctul 36 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013; și
 - (ii) adresa cumpărătorului de credite și, după caz, a reprezentantului său desemnat în conformitate cu articolul 19;

⁽²²⁾ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

- (b) soldul total al drepturilor creditorului cesionate ce decurg din contractele de credite neperformante sau soldul contractelor de credite neperformante cesionate;
 - (c) numărul și dimensiunea drepturilor creditorului cesionate ce decurg din contractele de credite neperformante sau ale contractelor de credite neperformante cesionate;
 - (d) dacă cesiunea include drepturile creditorului ce decurg din contractele de credite neperformante încheiate cu consumatorii sau contractele de credite neperformante în sine și tipurile de active cu care sunt garantate contractele de credite neperformante, după caz.
- (3) Ori de câte ori consideră necesar, autoritățile competente menționate la alineatul (2) pot solicita instituțiilor de credit să furnizeze trimestrial informațiile menționate la alineatul respectiv, inclusiv pentru a monitoriza mai bine un număr mare de cesiuni care ar putea avea loc într-o perioadă de criză.
- (4) Statele membre se asigură că autoritățile competente ale statului membru gazdă transmit fără întârziere autorităților competente ale statului membru de origine al cumpărătorului de credite informațiile menționate la alineatele (2) și (3), precum și orice alte informații pe care le-ar putea considera necesare pentru exercitarea funcțiilor și pentru îndeplinirea sarcinilor lor în conformitate cu prezenta directivă.
- (5) Alineatele (1)-(4) se aplică în conformitate cu Regulamentele (UE) 2016/679 și (UE) 2018/1725.

Articolul 16

Punerea în aplicare a standardelor tehnice pentru formatele de date

- (1) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare care să specifice formatele ce trebuie utilizate de instituțiile de credit pentru a furniza informațiile menționate la articolul 15 alineatul (1), cu scopul de a oferi informații detaliate cumpărătorilor de credite cu privire la expunerile din credite din portofoliul bancar pentru analiză, obligația de diligență financiară și evaluarea drepturilor creditorului ce decurg dintr-un contract de credit neperformant sau a contractului de credit neperformant în sine.
- (2) ABE precizează în proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare menționate la alineatul (1) de la prezentul articol câmpurile de date, inclusiv câmpurile de date obligatorii, precum și tratamentul datelor aferente informațiilor confidențiale, după cum se prevede la articolul 15 alineatul (1).
- (3) Proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare sunt proporționale cu natura și dimensiunea creditelor și ale portofoliilor de credit.
- (4) La elaborarea proiectelor de standarde tehnice de punere în aplicare menționate la alineatul (1), ABE ia în considerare toate elementele următoare:
- (a) practicile de piață existente în schimbul de date între cumpărători și vânzători;
 - (b) reacțiile primite de la utilizatori cu privire la experiența lor cu ocazia utilizării modelelor de tranzacții cu credite neperformante existente ale ABE;
 - (c) cerințele similare existente la nivelul statelor membre;
 - (d) importanța reducerii la minimum a costurilor de prelucrare pentru instituțiile de credit și cumpărătorii de credite.
- (5) ABE înaintează Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare menționate la alineatul (1) până la 29 septembrie 2022.
- (6) Competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la alineatul (1) este conferită Comisiei, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(7) Formatele de date se utilizează pentru tranzacțiile aferente creditelor emise la 1 iulie 2018 sau după această dată care devin neperformante după 28 decembrie 2021. Pentru creditele acordate între 1 iulie 2018 și data intrării în vigoare a standardelor tehnice de punere în aplicare menționate la alineatul (1), instituțiile de credit completează modelul de date cu informațiile de care dispun deja.

(8) Statele membre se asigură că instituțiile de credit aplică standardele tehnice de punere în aplicare menționate la alineatul (6) și în cazul cesiunii drepturilor creditorului ce decurg dintr-un contract de credit neperformant sau a contractului de credit neperformant în sine către alte instituții de credit. Instituțiile de credit utilizează modelele de date pentru a transmite informații între instituții de credit în cazurile în care se cesionează numai drepturile creditorului ce decurg dintr-un contract de credit neperformant sau contractul de credit neperformant în sine.

Articolul 17

Obligațiile cumpărătorilor de credite

(1) Statele membre se asigură că:

- (a) un cumpărător de credite al cărui domiciliu sau sediu social se află în Uniune ori, în cazul în care, în temeiul dreptului său intern, acesta nu are sediu social, al cărui sediu central se află în Uniune desemnează o entitate menționată la articolul 2 alineatul (5) litera (a) punctul (i) sau (iii) sau un administrator de credite pentru a efectua activități de administrare a creditelor în raport cu drepturile creditorului ce decurg dintr-un contract de credit neperformant încheiat cu consumatorii sau cu contractul de credit neperformant în sine;
- (b) în cazul unui cumpărător de credite al cărui domiciliu sau sediu social nu se află în Uniune ori, în cazul în care, în temeiul dreptului său intern, acesta nu are sediu social, al cărui sediu central nu se află în Uniune, reprezentantul său desemnat în conformitate cu articolul 19 alineatul (1) numește o entitate menționată la articolul 2 alineatul (5) litera (a) punctul (i) sau (iii) sau un administrator de credite, exceptând cazul în care reprezentantul este el însuși o entitate menționată la articolul 2 alineatul (5) litera (a) punctul (i) sau (iii) sau un administrator de credite, pentru a efectua activități de administrare a creditelor în raport cu drepturile creditorului ce decurg dintr-un contract de credit neperformant sau cu contractul de credit neperformant în sine încheiat cu:
 - (i) persoane fizice, inclusiv consumatori și lucrători independenți;
 - (ii) microîntreprinderi și întreprinderi mici și mijlocii în sensul definiției din articolul 2 din anexa la Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei ⁽²³⁾.

Statele membre gazdă pot extinde cerința prevăzută la primul paragraf la alte contracte de credit.

(2) Statele membre se asigură că cumpărătorii de credite nu sunt ținuți să respecte nicio cerință administrativă suplimentară legată de achiziționarea drepturilor creditorului ce decurg dintr-un contract de credit neperformant sau a contractului de credit neperformant în sine în afară de cerințele prevăzute de dispozițiile naționale de transpunere a prezentei directive sau de dispozițiile aplicabile din dreptul consumatorilor, dreptul contractelor, dreptul civil sau dreptul penal. Statele membre se asigură că cumpărătorului de credite i se aplică în continuare dreptul relevant al Uniunii și dreptul intern privind, în special, executarea contractelor, protecția consumatorilor, drepturile debitorilor, acordarea creditelor, normele privind secretul bancar și dreptul penal după cesiunea către cumpărătorul de credite a drepturilor creditorului ce decurg din contractul de credit sau a contractului de credit în sine. Nivelul de protecție conferit consumatorilor și altor debitori în temeiul dreptului Uniunii și al dreptului intern, precum și în temeiul normelor aplicabile insolvenței, nu este afectat de cesiunea drepturilor creditorului ce decurg din contractul de credit sau de cesiunea contractului în sine către cumpărătorul de credite, fără a aduce atingere normelor naționale și internaționale privind cambiile și biletele la ordin.

(3) Prezenta directivă nu aduce atingere competențelor naționale legate de registrele de credite, inclusiv competenței de a le solicita informații cumpărătorilor de credite despre drepturile creditorului ce decurg dintr-un contract de credit sau despre contractul de credit în sine și despre performanța acestuia.

(4) Statele membre le pot permite cumpărătorilor de credite să angajeze persoane fizice pentru a administra creditele pe care le-au cumpărat. Respectivile persoane fizice fac obiectul unui regim național de reglementare și de supraveghere și nu beneficiază de libertatea prevăzută de prezenta directivă de a presta activități de administrare a creditelor într-un alt stat membru.

⁽²³⁾ Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei din 6 mai 2003 privind definirea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii (JO L 124, 20.5.2003, p. 36).

(5) Statele membre se asigură că administratorul de credite desemnat sau entitatea desemnată menționată la articolul 2 alineatul (5) litera (a) punctul (i) sau (iii) îndeplinește, în numele cumpărătorului de credite, obligațiile impuse cumpărătorului de credite în temeiul alineatului (2) de la prezentul articol și al articolelor 18 și 20. Dacă nu se desemnează niciun administrator de credite sau nicio entitate menționată la articolul 2 alineatul (5) litera (a) punctul (i) sau (iii), cumpărătorul de credite sau reprezentantul său se supune în continuare acestor obligații.

Statele membre pot prevedea obligația ca administratorul de credite desemnat sau entitatea desemnată menționată la articolul 2 alineatul (5) litera (a) punctul (i) sau (iii) să îndeplinească, în numele cumpărătorului de credite, obligațiile prevăzute de dreptul intern în sarcina cumpărătorului de credite, inclusiv cele prevăzute la alineatul (3) de la prezentul articol.

Articolul 18

Recurgerea la administratori de credite sau la alte entități

(1) În cazul în care cumpărătorul de credite sau, după caz, reprezentantul său desemnat în conformitate cu articolul 19 numește o entitate menționată la articolul 2 alineatul (5) litera (a) punctul (i) sau (iii) sau un administrator de credite pentru a desfășura activități de administrare a creditelor în legătură cu drepturile cesionate ale creditorului ce decurg dintr-un contract de credit neperformant sau cu contractul de credit neperformant în sine, statele membre impun cumpărătorului de credite sau reprezentantului acestuia obligația de a comunica autorităților competente din statul său membru de origine identitatea și adresa entității menționate la articolul 2 alineatul (5) litera (a) punctul (i) sau (iii) sau ale administratorului de credite, cel mai târziu la data în care încep activitățile de administrare a creditelor.

(2) În cazul în care numește o altă entitate decât cea notificată în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol, cumpărătorul de credite sau, după caz, reprezentantul său desemnat în conformitate cu articolul 19 informează în acest sens autoritățile competente din statul său membru de origine cel târziu la data la care se produce modificarea respectivă și indică identitatea și adresa noii entități pe care a desemnat-o pentru desfășurarea activităților de administrare a creditelor legate de drepturile cesionate ale creditorului ce decurg dintr-un contract de credit neperformant sau de contractul de credit neperformant în sine.

(3) Statele membre le impun autorităților competente ale statului membru de origine al cumpărătorului de credite obligația de a transmite, fără întârzieri nejustificate, informațiile primite în conformitate cu alineatele (1) și (2) autorităților competente ale statului membru gazdă, autorităților competente ale statului membru în care a fost acordat creditul și autorităților competente ale statului membru de origine al noului administrator de credite.

Articolul 19

Reprezentantul cumpărătorului de credite dintr-o țară terță

(1) Statele membre prevăd că atunci când se încheie cesiunea drepturilor creditorului ce decurg dintr-un contract de credit neperformant sau cesiunea contractului de credit neperformant în sine, cumpărătorul de credite al cărui domiciliu sau sediu social nu se află în Uniune ori, în cazul în care, în temeiul dreptului său intern, acesta nu are sediu social, al cărui sediu central nu se află în Uniune desemnează în scris un reprezentant al cărui domiciliu sau sediu social se află în Uniune ori, în cazul în care, în temeiul dreptului său intern, acesta nu are sediu social, al cărui sediu central se află în Uniune.

(2) Autoritățile competente contactează reprezentantul menționat la alineatul (1) în plus față de cumpărătorul de credite sau în locul acestuia cu privire la toate aspectele legate de respectarea continuă a prezentei directive, iar reprezentantul în cauză este pe deplin răspunzător de respectarea obligațiilor ce revin cumpărătorului de credite în temeiul dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive.

*Articolul 20***Cesiunea de către cumpărătorul de credite a drepturilor unui creditor ce decurg dintr-un contract de credit neperformant sau a contractului de credit neperformant în sine și informarea autorităților competente**

(1) Statele membre impun cumpărătorului de credite care cesionează drepturile unui creditor ce decurg dintr-un contract de credit neperformant sau contractul de credit neperformant în sine sau, după caz, reprezentantului său desemnat în conformitate cu articolul 19 obligația de a comunica semestrial autorităților competente din statul său membru de origine identificatorul entității juridice (LEI) al noului cumpărător de credite și, după caz, al reprezentantului său desemnat în conformitate cu articolul 19 sau, dacă nu există un astfel de identificator:

- (a) identitatea noului cumpărător de credite sau, după caz, a reprezentantului său desemnat în conformitate cu articolul 19 sau a membrilor organului de conducere sau ai organului administrativ al cumpărătorului de credite ori al reprezentantului său și a persoanelor care posedă în cadrul noului cumpărător de credite sau în cadrul reprezentantului său dețineri calificate în înțelesul articolului 4 alineatul (1) punctul 36 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013; și
- (b) adresa noului cumpărător de credite sau, după caz, a reprezentantului său desemnat în conformitate cu articolul 19.

În plus, cumpărătorul de credite sau reprezentantul acestuia transmite autorităților competente din statul său membru de origine cel puțin următoarele:

- (a) soldul agregat restant al drepturilor creditorului cesionate ce decurg din contractele de credite neperformante sau al contractelor de credite neperformante cesionate;
- (b) numărul și dimensiunea drepturilor creditorului cesionate ce decurg din contractele de credite neperformante sau ale contractelor de credite neperformante cesionate;
- (c) dacă cesiunea include drepturile unui creditor ce decurg dintr-un contract de credit neperformant încheiat cu consumatorii sau un contract de credit neperformant în sine și tipurile de active cu care este garantat contractul de credit neperformant, după caz.

(2) Ori de câte ori consideră necesar, autoritățile competente menționate la alineatul (1) pot solicita cumpărătorilor de credite sau, după caz, reprezentanților lor desemnați în conformitate cu articolul 19 să transmită trimestrial informațiile menționate la alineatul respectiv, inclusiv pentru a monitoriza mai bine un număr mare de cesiuni care ar putea avea loc într-o perioadă de criză.

(3) Statele membre se asigură că autoritățile competente menționate la alineatele (1) și (2) transmit fără întârzieri nejustificate autorităților competente ale statului membru gazdă și autorităților competente ale statului membru de origine al noului cumpărător de credite informațiile primite în conformitate cu alineatele respective.

TITLUL IV**SUPRAVEGHEREA***Articolul 21***Supravegherea exercitată de autoritățile competente**

(1) Statele membre se asigură că administratorii de credite și, după caz, furnizorii de servicii de administrare a creditelor cărora le-au fost externalizate activitățile de administrare a creditelor în conformitate cu articolul 12 respectă în mod continuu dispozițiile naționale de transpunere a prezentei directive și că autoritățile competente ale statului membru de origine supraveghează în mod corespunzător activitățile în cauză pentru a evalua această respectare.

(2) Statul membru de origine al unui cumpărător de credite sau, după caz, al reprezentantului acestuia desemnat în conformitate cu articolul 19 se asigură că autoritățile competente menționate la alineatul (1) de la prezentul articol răspund de supravegherea obligațiilor prevăzute la articolul 10 și la articolele 17-20 în privința cumpărătorului de credite sau, dacă este cazul, a reprezentantului său desemnat în conformitate cu articolul 19.

(3) Statele membre desemnează autoritățile competente responsabile cu exercitarea funcțiilor și cu îndeplinirea sarcinilor prevăzute de dispozițiile naționale de transpunere a prezentei directive.

(4) În cazul în care desemnează mai multe autorități competente în temeiul alineatului (3), statele membre stabilesc atribuțiile ce revin fiecăreia dintre autoritățile respective și desemnează una dintre ele ca punct unic de contact pentru toate schimburile și interacțiunile necesare cu autoritățile competente din statul membru de origine sau din statul membru gazdă.

(5) Statele membre se asigură că sunt în vigoare măsuri adecvate care să le permită autorităților competente desemnate în temeiul alineatului (3) de la prezentul articol să obțină din partea cumpărătorilor de credite sau a reprezentanților acestora desemnați în conformitate cu articolul 19, a administratorilor de credite, a furnizorilor de servicii de administrare a creditelor cărora le-au fost externalizate activități în temeiul articolului 12, a debitorilor și a oricărei alte persoane sau a oricărei alte autorități publice informațiile necesare pentru îndeplinirea următoarelor atribuții:

- (a) evaluarea respectării continue a cerințelor stabilite în dispozițiile naționale de transpunere a prezentei directive;
- (b) investigarea eventualelor încălcări ale cerințelor respective;
- (c) impunerea de sancțiuni administrative și de măsuri de remediere în conformitate cu dispozițiile de transpunere a articolului 23.

(6) Statele membre se asigură că autoritățile competente desemnate în temeiul alineatului (3) dispun de cunoștințele de specialitate, de resursele, de capacitatea operațională și de competențele necesare pentru exercitarea funcțiilor și îndeplinirea sarcinilor lor prevăzute în prezenta directivă.

Articolul 22

Rolul și competențele de supraveghere ale autorităților competente

(1) Statele membre se asigură că autorităților competente ale statului membru de origine desemnate în temeiul articolului 21 alineatul (3) li se conferă toate competențele de supraveghere, de investigare și de sancționare necesare pentru exercitarea funcțiilor și îndeplinirea sarcinilor lor prevăzute în prezenta directivă, inclusiv cel puțin următoarele:

- (a) competența de a acorda sau de a refuza să acorde o autorizație în temeiul articolelor 5 și 6;
- (b) competența de a retrage o autorizație în temeiul articolului 8;
- (c) competența de a interzice oricare dintre activitățile de administrare a creditelor;
- (d) competența de a efectua inspecții *in situ* și *ex situ*;
- (e) competența de a impune sancțiuni administrative și măsuri de remediere în conformitate cu dispozițiile naționale de transpunere a articolului 23;
- (f) competența de a reexamina contractele de externalizare încheiate de administratorii de credite cu furnizori de servicii de administrare a creditelor în conformitate cu articolul 12 alineatul (1);
- (g) competența de a solicita unui administrator de credite să îi demită pe membrii organului său de conducere sau ai organului său administrativ care nu respectă cerințele prevăzute la articolul 5 alineatul (1) litera (b);
- (h) competența de a le solicita administratorilor de credite să își modifice sau să își actualizeze cadrele de guvernanță internă și mecanismele de control intern pentru a asigura efectiv respectarea drepturilor debitorilor în conformitate cu legislația care reglementează contractul de credit;

- (i) competența de a le solicita administratorilor de credite să își modifice sau să își actualizeze politicile adoptate astfel încât să asigure tratamentul echitabil și diligent al debitorilor și înregistrarea și soluționarea plângerilor debitorilor;
 - (j) competența de a solicita informații suplimentare despre cesiunea drepturilor unui creditor ce decurg din contractul de credit neperformant sau despre cesiunea contractului de credit neperformant în sine.
- (2) Statele membre se asigură că autorităților competente ale statului membru gazdă desemnate în temeiul articolului 21 alineatul (3) și ale statului membru în care a fost acordat creditul, atunci când acesta este diferit de statul membru gazdă și de statul membru de origine, li se conferă toate competențele necesare pentru exercitarea funcțiilor și pentru îndeplinirea sarcinilor lor prevăzute în prezenta directivă.
- (3) Statele membre se asigură că autoritățile competente ale statului membru de origine evaluează, prin adoptarea unei abordări bazate pe riscuri, modul de punere în aplicare de către administratorii de credite a cerințelor stabilite la articolul 5 alineatul (1) literele (e)-(h).
- (4) Statele membre stabilesc elementele acoperite de evaluarea menționată la alineatul (3) ținând seama de volumul, de caracterul, de amploarea și de complexitatea activităților administratorului de credite în cauză.
- (5) Autoritățile competente ale statului membru de origine informează autoritățile competente ale statului membru gazdă sau ale statului membru în care a fost acordat creditul, atunci când acesta este diferit de statul membru gazdă și de statul membru de origine, cu privire la rezultatele evaluării menționate la alineatul (3), la cererea uneia dintre respectivele autorități competente sau dacă autoritățile competente ale statului membru de origine consideră că se impune acest lucru. Autoritățile competente ale statului membru de origine comunică întotdeauna în detaliu autorităților competente ale statului membru gazdă și, după caz, autorităților competente ale statului membru în care a fost acordat creditul, atunci când acesta este diferit de statul membru gazdă și de statul membru de origine, eventualele sancțiuni administrative sau măsuri de remediere care au fost aplicate.
- (6) Statele membre se asigură că, atunci când efectuează evaluarea menționată la alineatul (3), autoritățile competente ale statului membru de origine și ale statului membru gazdă, precum și ale statului membru în care a fost acordat creditul, atunci când acesta este diferit de statul membru gazdă și de statul membru de origine, își comunică toate informațiile necesare pentru exercitarea funcțiilor și pentru îndeplinirea sarcinilor prevăzute în prezenta directivă.
- (7) Statele membre se asigură că autoritățile competente ale statului membru de origine le poate solicita administratorilor de credite, furnizorilor de servicii de administrare a creditelor sau cumpărătorilor de credite ori reprezentanților acestora din urmă desemnați în conformitate cu articolul 19 care nu îndeplinesc condițiile prevăzute de dispozițiile naționale de transpunere a prezentei directive ca, într-un stadiu incipient, să întreprindă toate acțiunile și să ia toate măsurile necesare pentru a se conforma dispozițiilor respective.

Articolul 23

Sanțiuni administrative și măsuri de remediere

- (1) Fără a aduce atingere dreptului statelor membre de a aplica sancțiuni penale, statele membre stabilesc norme care prevăd sancțiuni administrative și măsuri de remediere corespunzătoare aplicabile cel puțin în situațiile următoare:
- (a) administratorul de credite nu respectă cerința prevăzută de dispozițiile naționale de transpunere a articolului 11 sau încheie un contract de externalizare care încalcă dispozițiile naționale de transpunere a articolului 12 sau furnizorul de servicii de administrare a creditelor căruia i-au fost externalizate activitățile de administrare a creditelor comite o încălcare gravă a dispozițiilor legale aplicabile, inclusiv a dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive;
 - (b) cadrele de guvernanță și mecanismele de control intern ale administratorului de credite prevăzute la articolul 5 alineatul (1) litera (e) nu asigură respectarea drepturilor debitorului și respectarea normelor de protecție a datelor cu caracter personal;
 - (c) politica administratorului de credite este inadecvată pentru tratamentul corespunzător al debitorilor, astfel cum este prevăzut la articolul 5 alineatul (1) litera (f);
 - (d) procedurile interne ale administratorului de credite prevăzute la articolul 5 alineatul (1) litera (g) nu prevăd înregistrarea și soluționarea plângerilor debitorilor în conformitate cu obligațiile stabilite în dispozițiile naționale de transpunere a prezentei directive;

- (e) cumpărătorul de credite sau, după caz, reprezentantul său desemnat în conformitate cu articolul 19 nu comunică informațiile prevăzute de dispozițiile naționale de transpunere a articolelor 18 și 20;
- (f) cumpărătorul de credite sau, după caz, reprezentantul său desemnat în conformitate cu articolul 19 nu respectă cerința prevăzută de dispozițiile naționale de transpunere a articolului 17;
- (g) cumpărătorul de credite nu respectă cerința prevăzută de dispozițiile naționale de transpunere a articolului 19;
- (h) o instituție de credit nu comunică informațiile prevăzute de dispozițiile naționale de transpunere a articolului 15;
- (i) administratorul de credite permite uneia sau mai multor persoane care nu respectă cerințele prevăzute la articolul 5 alineatul (1) litera (b) să devină sau să rămână membre ale organului său de conducere sau ale organului său administrativ;
- (j) un administrator de credite nu respectă cerințele prevăzute de dispozițiile naționale de transpunere a articolului 24;
- (k) un cumpărător de credite sau, după caz, administratorii de credite sau orice entitate menționată la articolul 2 alineatul (5) litera (a) punctul (i) sau (iii) nu respectă dispozițiile naționale de transpunere a articolului 10;
- (l) un administrator de credite primește și deține fonduri de la debitori deși acest lucru nu este permis într-un stat membru în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) litera (b);
- (m) un administrator de credite nu respectă cerințele prevăzute de dispozițiile naționale de transpunere a articolului 6 alineatul (2).

(2) Sancțiunile administrative și măsurile de remediere menționate la alineatul (1) trebuie să fie efective, proporționale și cu efect de descurajare și cuprind cel puțin următoarele elemente:

- (a) retragerea unei autorizații de a desfășura activități în calitate de administrator de credite;
- (b) un ordin prin care administratorului de credite sau cumpărătorului de credite sau, după caz, reprezentantului acestuia din urmă desemnat în conformitate cu articolul 19 i se impune să remedieze încălcarea, să pună capăt conduitei respective și să se abțină de la repetarea acesteia;
- (c) sancțiuni administrative pecuniare.

(3) De asemenea, statele membre se asigură că sancțiunile administrative și măsurile de remediere sunt puse în aplicare în mod efectiv.

(4) Statele membre se asigură că, atunci când stabilesc tipul sancțiunilor administrative sau al altor măsuri de remediere și quantumul sancțiunilor administrative pecuniare, autoritățile competente iau în considerare circumstanțele relevante, inclusiv următoarele:

- (a) gravitatea și durata încălcării;
- (b) gradul de vinovăție a administratorului de credite sau a cumpărătorului de credite sau, după caz, a reprezentantului acestuia din urmă desemnat în conformitate cu articolul 19 care este responsabil pentru încălcare;
- (c) capacitatea financiară a administratorului de credite sau a cumpărătorului de credite care este responsabil pentru încălcare, inclusiv prin raportare la cifra de afaceri totală a persoanei juridice sau la venitul anual al persoanei fizice;
- (d) amploarea profiturilor obținute sau a pierderilor evitate prin încălcarea săvârșită de către administratorul de credite sau de către cumpărătorul de credite sau, după caz, de către reprezentantul acestuia din urmă desemnat în conformitate cu articolul 19 care este responsabil pentru încălcare, în măsura în care profiturile sau pierderile respective pot fi stabilite;
- (e) pierderile cauzate părților terțe prin încălcare, în măsura în care aceste pierderi pot fi determinate;
- (f) măsura în care administratorul de credite sau cumpărătorul de credite care este responsabil pentru încălcare cooperează cu autoritățile competente;
- (g) încălcările comise anterior de administratorul de credite sau de cumpărătorul de credite sau, după caz, de reprezentantul acestuia din urmă desemnat în conformitate cu articolul 19 care este responsabil pentru încălcare;
- (h) orice consecințe sistemice reale sau potențiale ale încălcării.

(5) Statele membre se asigură că autoritățile competente pot aplica sancțiunile administrative și măsurile de remediere prevăzute la alineatul (2) membrilor organului de conducere sau ai organului administrativ, precum și altor persoane care, în temeiul dreptului intern, sunt responsabile pentru încălcare.

(6) Statele membre se asigură că, înainte de a lua orice decizie de impunere a sancțiunilor administrative sau a măsurilor de remediere prevăzute la alineatul (2) de la prezentul articol, autoritățile competente acordă administratorului de credite sau cumpărătorului de credite vizat sau, după caz, reprezentantului acestuia din urmă desemnat în conformitate cu articolul 19 posibilitatea de a fi audiat.

(7) Statele membre se asigură că orice decizie de impunere a sancțiunilor administrative sau a măsurilor de remediere prevăzute la alineatul (2) este justificată în mod corespunzător și este supusă unei căi de atac.

(8) Statele membre pot decide să nu prevadă sancțiuni administrative pentru încălcări care fac obiectul unor sancțiuni penale în temeiul dreptului lor intern. În acest caz, statele membre comunică Comisiei dispozițiile de drept penal aplicabile.

TITLUL V

GARANȚII ȘI OBLIGAȚIA DE COOPERARE

Articolul 24

Plângeri

(1) Statele membre se asigură că administratorii de credite stabilesc și aplică proceduri eficiente și transparente pentru soluționarea plângerilor primite de la debitori.

(2) Statele membre se asigură că administratorii de credite soluționează plângerile primite din partea debitorilor în mod gratuit și că administratorii de credite țin evidența plângerilor și a măsurilor luate pentru a le da curs.

(3) Statele membre se asigură că autoritățile competente stabilesc și publică o procedură de soluționare a plângerilor depuse de debitori împotriva cumpărătorilor de credite, a administratorilor de credite și a furnizorilor de servicii de administrare a creditelor și se asigură că plângerile respective sunt tratate cu promptitudine odată ce sunt primite.

Articolul 25

Protecția datelor cu caracter personal

Prelucrarea datelor cu caracter personal în sensul prezentei directive se efectuează în conformitate cu Regulamentele (UE) 2016/679 și (UE) 2018/1725.

Articolul 26

Cooperarea dintre autoritățile competente

(1) Statele membre se asigură că autoritățile competente menționate la articolele 8, 13, 14, 15, 18, 20 și 22 cooperează ori de câte ori este necesar pentru exercitarea funcțiilor și pentru îndeplinirea sarcinilor care le revin sau pentru exercitarea competențelor care le sunt conferite în temeiul dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive. Autoritățile competente respective își coordonează acțiunile și pentru a evita o eventuală dublare sau suprapunere atunci când fac uz de competențele de supraveghere și aplică sancțiuni administrative și măsuri de remediere în cazuri transfrontaliere.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile competente își furnizează reciproc, la cerere și fără întârzieri nejustificate, informațiile necesare în scopul exercitării funcțiilor și al îndeplinirii sarcinilor lor în temeiul dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive.

(3) Statele membre se asigură că autoritățile competente care primesc informații confidențiale în cadrul exercitării funcțiilor și al îndeplinirii sarcinilor lor în temeiul prezentei directive utilizează aceste informații numai în cursul exercitării funcțiilor și al îndeplinirii sarcinilor lor în temeiul dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive. Schimbul de informații între autoritățile competente face obiectul obligației de a păstra secretul profesional menționate la articolul 76 din Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁴⁾.

(4) Statele membre adoptă dispoziții care prevăd obligația de păstrare a secretului profesional în sarcina tuturor persoanelor care lucrează sau au lucrat pentru autoritățile competente, precum și a auditorilor sau experților care acționează în numele autorităților competente.

(5) Statele membre adoptă măsurile administrative și organizatorice necesare pentru a facilita cooperarea prevăzută la prezentul articol.

(6) ABE facilitează schimbul de informații între autoritățile competente ale statelor membre și promovează cooperarea dintre acestea.

TITLUL VI

MODIFICARE

Articolul 27

Modificarea Directivei 2008/48/CE

Directiva 2008/48/CE se modifică după cum urmează:

1. Se introduce următorul articol:

„Articolul 11a

Informații despre modificarea termenelor și condițiilor unui contract de credit

Fără a aduce atingere altor obligații prevăzute în prezenta directivă, statele membre se asigură că, înainte de a modifica termenele și condițiile contractului de credit, creditorul îi comunică următoarele informații consumatorului:

- (a) o descriere clară a modificărilor propuse, precizând dacă debitorul trebuie să își dea consimțământul sau dacă modificările sunt introduse prin efectul legii;
- (b) calendarul de punere în aplicare a modificărilor menționate la litera (a);
- (c) mijloacele de care dispune consumatorul pentru a depune o plângere cu privire la modificările menționate la litera (a);
- (d) termenul în care trebuie formulată o astfel de plângere;
- (e) denumirea și adresa autorității competente la care consumatorul poate depune plângerea.”

2. Se introduce următorul articol:

„Articolul 16a

Arierate și executare silită

(1) Statele membre le impun creditorilor obligația de a avea politici și proceduri adecvate în virtutea cărora să depună eforturi pentru a aplica, dacă este cazul, o restructurare rezonabilă datorată dificultăților financiare înainte de a demara procedura de executare silită. Astfel de măsuri de restructurare datorată dificultăților financiare țin seama, printre alte elemente, de situația consumatorului și pot consta, printre alte posibilități, în următoarele:

- (a) refinanțarea totală sau parțială a contractului de credit;

⁽²⁴⁾ Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349).

(b) modificarea termenelor și condițiilor existente ale unui contract de credit, care poate include, printre altele:

- (i) prelungirea duratei contractului de credit;
- (ii) modificarea tipului de contract de credit;
- (iii) amânarea plății tuturor sau a unei părți a ratelor de credit pentru o anumită perioadă;
- (iv) schimbarea ratei dobânzii;
- (v) oferirea unei perioade fără plăți;
- (vi) plăți parțiale;
- (vii) conversii monetare;
- (viii) iertarea parțială de datorie și consolidarea datoriilor.

(2) Lista măsurilor potențiale de restructurare datorată dificultăților financiare prevăzute la alineatul (1) litera (b) nu aduce atingere normelor prevăzute în dreptul intern și nu le impune statelor membre obligația de a prevedea toate măsurile respective în dreptul lor intern.

(3) Statele membre pot impune ca, în cazurile în care se permite creditorului să stabilească și să impună consumatorului costuri în temeiul nerespectării obligației de plată, costurile respective să nu depășească cuantumul necesar pentru a compensa creditorul pentru costurile suportate în urma nerambursării.

(4) Statele membre pot permite creditorilor să le impună consumatorilor costuri suplimentare în caz de nerespectare a obligației de plată. În astfel de cazuri, statele membre stabilesc un plafon maxim pentru costurile respective.”

3. Articolul 22 alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În măsura în care prezenta directivă conține dispoziții armonizate, statele membre nu pot menține sau introduce în dreptul lor intern dispoziții diferite față de cele stabilite în prezenta directivă. Cu toate acestea, articolul 16a alineatele (3) și (4) nu împiedică statele membre să mențină sau să introducă dispoziții mai stricte pentru protecția consumatorilor.”

Articolul 28

Modificarea Directivei 2014/17/UE

Directiva 2014/17/UE se modifică după cum urmează:

1. Se introduce următorul articol:

„Articolul 27a

Informații despre modificarea termenelor și condițiilor unui contract de credit

Fără a aduce atingere altor obligații prevăzute în prezenta directivă, statele membre se asigură că, înainte de a modifica termenele și condițiile contractului de credit, creditorul îi comunică următoarele informații consumatorului:

- (a) o descriere clară a modificărilor propuse, precizând dacă debitorul trebuie să își dea consimțământul sau dacă modificările sunt introduse prin efectul legii;
- (b) calendarul de punere în aplicare a modificărilor menționate la litera (a);
- (c) mijloacele de care dispune consumatorul pentru a depune o plângere cu privire la modificările menționate la litera (a);
- (d) termenul în care trebuie formulată o astfel de plângere;
- (e) denumirea și adresa autorității competente la care consumatorul poate depune plângerea.”

2. Articolul 28 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre le impun creditorilor obligația de a avea politici și proceduri adecvate în virtutea cărora să depună eforturi pentru a aplica, dacă este cazul, o restructurare rezonabilă datorată dificultăților financiare înainte de a demara procedura de executare silită. Astfel de măsuri de restructurare datorată dificultăților financiare țin seama, printre alte elemente, de situația consumatorului și pot consta, printre alte posibilități, în următoarele:

(a) refinanțarea totală sau parțială a contractului de credit;

(b) modificarea termenelor și condițiilor existente ale unui contract de credit, care poate include, printre altele:

(i) prelungirea duratei contractului de credit;

(ii) modificarea tipului de contract de credit;

(iii) amânarea plății tuturor sau a unei părți a ratelor de credit pentru o anumită perioadă;

(iv) schimbarea ratei dobânzii;

(v) oferirea unei perioade fără plăți;

(vi) plăți parțiale;

(vii) conversii monetare;

(viii) iertarea parțială de datorie și consolidarea datoriilor.”;

(b) se introduce următorul alineat:

„(1a) Lista măsurilor potențiale de restructurare datorată dificultăților financiare prevăzute la alineatul (1) litera (b) nu aduce atingere normelor prevăzute în dreptul intern și nu le impune statelor membre obligația de a prevedea toate măsurile respective în dreptul lor intern.”

3. Se introduce următorul articol:

„Articolul 28a

Cesiunea drepturilor creditorului sau a contractului de credit în sine

(1) În cazul în care drepturile creditorului ce decurg dintr-un contract de credit sau contractul de credit în sine se cesionează unei părți terțe, consumatorul are dreptul să invoce împotriva cesionarului orice mijloc de apărare la care putea recurge împotriva creditorului inițial, inclusiv dreptul de compensare, în cazul în care aceasta este permisă în statul membru în cauză.

(2) Consumatorul trebuie să fie informat despre cesiunea menționată la alineatul (1), cu excepția cazului în care creditorul inițial, prin acord cu cesionarul, administrează în continuare creditul în relația cu consumatorul.”

TITLUL VII

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 29

Comitetul

(1) Comisia este asistată de un comitet. Respectivul comitet reprezintă un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁵⁾.

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

⁽²⁵⁾ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

*Articolul 30***Evaluare**

(1) Până la 29 decembrie 2026, Comisia efectuează o evaluare a prezentei directive și prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind principalele constatări. Evaluarea tratează cel puțin următoarele aspecte:

- (a) numărul de administratori de credite autorizați din Uniune și numărul de administratori de credite care își furnizează serviciile într-un stat membru gazdă;
- (b) numărul de drepturi ale creditorului ce decurg din contracte de credite neperformante sau numărul de contracte de credite neperformante achiziționate de la instituții de credit de cumpărători de credite al căror domiciliu sau sediu social se află în același stat membru ca instituția de credit ori, în cazul în care, în temeiul dreptului intern, aceștia nu au sediu social, al căror sediu central se află în același stat membru ca instituția de credit sau într-un stat membru diferit de cel al instituției de credit sau în afara Uniunii;
- (c) riscul existent de spălare a banilor și de finanțare a terorismului asociat cu activitățile desfășurate de administratorii de credite și de cumpărătorii de credite;
- (d) cooperarea dintre autoritățile competente în temeiul articolului 26.

(2) În cazul în care evaluarea detectează probleme semnificative legate de funcționarea prezentei directive, raportul descrie modul în care Comisia intenționează să rezolve problemele identificate, inclusiv etapele și calendarul eventualei revizuirii.

*Articolul 31***Clauză de revizuire**

Fără a aduce atingere prerogativelor legislative ale Parlamentului European și ale Consiliului, până la 29 decembrie 2023, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind:

- (a) gradul de adecvare a cadrului de reglementare în privința posibilității de a introduce plafoane cu privire la costurile ce decurg din neîndeplinirea obligației de plată aplicabile contractelor de credit încheiate cu:
 - (i) persoane fizice în scopuri legate de activitatea comercială, de afaceri sau profesională a persoanelor fizice respective;
 - (ii) IMM-uri, în sensul definiției de la articolul 2 din anexa la Recomandarea 2003/361/CE;
 - (iii) orice debitor, cu condiția ca creditul să fie garantat de o persoană fizică sau să fie garantat cu active sau proprietăți aparținând respectivei persoane fizice;
- (b) aspectele relevante, inclusiv măsurile potențiale de restructurare datorată dificultăților financiare, ale contractelor de credit încheiate cu:
 - (i) persoane fizice în scopuri legate de activitatea comercială, de afaceri sau profesională a persoanelor fizice respective;
 - (ii) IMM-uri, în sensul definiției de la articolul 2 din anexa la Recomandarea 2003/361/CE;
 - (iii) orice debitor, cu condiția ca creditul să fie garantat de o persoană fizică sau să fie garantat cu active sau proprietăți aparținând respectivei persoane fizice;
- (c) necesitatea și fezabilitatea elaborării unor standarde tehnice de punere în aplicare sau de reglementare sau a altor mijloace adecvate pentru a introduce formate de raportare comune pentru comunicările adresate debitorilor în temeiul articolului 10 alineatul (2) și pentru măsurile de restructurare datorată dificultăților financiare.

Dacă este cazul, raportul menționat la primul paragraf este însoțit de o propunere legislativă.

*Articolul 32***Transpunere**

(1) Statele membre adoptă și publică până la 29 decembrie 2023 actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul dispozițiilor respective.

(2) Statele membre aplică dispozițiile menționate la alineatul (1) de la 30 decembrie 2023.

Prin derogare de la primul paragraf, entitățile care desfășoară deja, în conformitate cu dreptul intern, activități de administrare a creditelor la 30 decembrie 2023 pot să desfășoare în continuare activitățile respective de administrare a creditelor în statul lor membru de origine până la 29 iunie 2024 sau până la data la care obțin o autorizație în conformitate cu prezenta directivă, oricare dintre aceste date survine prima.

Statele membre unde funcționează deja regimuri echivalente sau mai stricte decât cele stabilite în prezenta directivă pentru activitățile de administrare a creditelor pot permite entităților care desfășoară deja activități de administrare a creditelor în temeiul regimurilor respective la 30 decembrie 2023 să fie recunoscute automat drept administratori de credite autorizați prin dispozițiile naționale de transpunere a prezentei directive.

(3) Atunci când statele membre adoptă dispozițiile menționate la alineatul (1), acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(4) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

*Articolul 33***Intrarea în vigoare**

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

*Articolul 34***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 24 noiembrie 2021.

Pentru Parlamentul European
Președintele
D. M. SASSOLI

Pentru Consiliu
Președintele
A. LOGAR